

Regeringens proposition till Riksdagen om godkännande av den internationella konventionen om bekämpande av nukleär terrorism samt med förslag till lagar om sättande i kraft av de bestämmelser i konventionen som hör till området för lagstiftningen, ändring av 69 § i kärnenergilagen och ändring av strafflagen

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I propositionen föreslås att riksdagen ska godkänna den i New York i april 2005 ingångna internationella konventionen om bekämpande av nukleär terrorism samt anta lagen om sättande i kraft av de bestämmelser i konventionen som hör till området för lagstiftningen, lagen om ändring av 69 § i kärnenergilagen och lagen om ändring av strafflagen.

Syftet med konventionen är att bekämpa terrordåd som begås med hjälp av kärnladdningar eller som är riktade mot kärnenergianläggningar. Konventionen stärker den internationella normbasen mot terrorism och kompletterar serien av sektorala antiterrorfördrag. Konventionen förpliktar parterna att kriminalisera en del handlingar avseende användning och innehav av radioaktiva ämnen, kärnladdningar, strålkällor och kärnenergianläggningar, liksom även förberedelse och

försök till sådana handlingar. Utöver kriminaliseringsbestämmelserna finns det i konventionen också bestämmelser om lagföring och utlämning av misstänkta och om rätts hjälp för dem samt om andra åtgärder för att förebygga nukleär terrorism.

Konventionen om bekämpande av nukleär terrorism trädde internationellt i kraft i juli 2007. I början av maj 2008 hade den ratificerats av 34 stater. Finland undertecknade konventionen i september 2005 och den träder för Finlands del i kraft den trettionde dagen efter den dag då Finland har deponerat sitt ratificerings- eller godkännandeinstrument hos Förenta Nationernas generalsekreterare. Lagarna avses träda i kraft vid en tidpunkt som bestäms genom förordning och samtidigt som konventionen träder i kraft för Finlands del.

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL	1
INNEHÅLLSFÖRTECKNING	2
ALLMÄN MOTIVERING	3
1 INLEDNING	3
2 NULÄGET	3
3 MÅLSÄTTNING OCH DE VIKTIGASTE FÖRSLAGEN	4
4 PROPOSITIONENS KONSEKVENSER	5
5 BEREDNINGEN AV PROPOSITIONEN	6
DETALJMOTIVERING	7
1 KONVENTIONENS INNEHÅLL OCH FÖRHÅLLANDE TILL LAGSTIFT- NINGEN I FINLAND	7
2 LAGFÖRSLAG	20
2.1 Lag om sättande i kraft av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i konventionen om bekämpande av nukleär terrorism	20
2.2 Strafflagen	20
34 kap. Om allmänfarliga brott	20
44 kap. Om brott som äventyrar andras hälsa och säkerhet	20
2.3 Kärnenergilagen	22
3 IKRAFTTRÄDANDE	22
4 BEHOVET AV RIKSDAGENS SAMTYCKE SAMT BEHANDLINGSORDNING	22
4.1 Behovet av riksdagens samtycke	22
4.2 Behandlingsordning	22
LAGFÖRSLAG	24
Lag om sättande i kraft av de bestämmelser som hör till området för lagstift- ningen i konventionen om bekämpande av nukleär terrorism	24
Lag om ändring av strafflagen	25
Lag om ändring av 69 § i kärnenergilagen	26
BILAGA	27
PARALLELLTEXTER	27
Lag om ändring av strafflagen	27
Lag om ändring av 69 § i kärnenergilagen	29
FÖRDRAGSTEXT	30

ALLMÄN MOTIVERING

1 Inledning

Konsekvent fördragspolitik är ett av de viktigaste sätten att bekämpa internationell terrorism. Den terroristiska verksamhetens gränsöverskridande karaktär kräver internationell samverkan och reglering. Inom Förenta Nationerna har det gjorts upp inalles sexton antiterrorkonventioner eller protokoll som bland annat handlar om säkerheten inom flygtrafiken och sjöfarten, om tagande av gisslan, om brott mot personer som åtnjuter internationellt skydd, bombattentat av terrorister och finansiering av terrorism. Konventionen om bekämpning av nukleär terrorism är vid sidan av konventionen om fysiskt skydd av kärnämne (FördrS 72/1989) det andra antiterrorfördraget som gäller nukleär säkerhet.

De flesta terrordåd utförs alltjämt med hemgjorda sprängämnen. Det potentiella hotet om att massförstörelsevapen ska hamna i terroristgruppernas händer tas dock på allvar, vilket också märks i den internationella fördragspolitiken. År 2005 antogs vid sidan av konventionen om nukleär terrorism även protokollet om ändring av konventionen om fysiskt skydd av kärnämne, som breddar dess tillämpningsområde bland annat till en del brott mot kärnanläggningar. Samma år antogs därtill protokoll om ändringar i konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet (FördrS 11/1999) och i protokollet om bekämpande av brott mot säkerheten för fasta plattformar belägna på kontinentalsocken (FördrS 44/2000), vilka bland annat handlar om olaglig sjötransport av massförstörelsevapen. Finland har undertecknat alla dessa protokoll och ratificeringen av dem är under arbete. Även FN:s säkerhetsråd har beslutat om åtgärder för att förhindra att massförstörelsevapen eller ämnen och komponenter för att framställa sådana ska hamna i terroristgruppernas händer. Det viktigaste dokumentet i det hänseendet är säkerhetsrådets resolution 1540(2004), som kräver regelbunden rapportering av medlemsstaterna.

Konventionen om bekämpning av nukleär terrorism förpliktar konventionsparterna att kriminalisera innehav och användning av radioaktiva ämnen eller anordningar i avsikt att orsaka död eller allvarlig kroppsskada eller avsevärd skada på egendom eller miljö, liksom även skadegörelse på eller användning av en kärnenergianläggning i sådan avsikt, så att det uppstår eller kan uppstå utsläpp av radioaktivt ämne i omgivningen. Det krävs i konventionen att konventionsparterna ska samarbeta för att bekämpa nukleära terroristbrott, bland annat genom att utbyta information och ge rättslig hjälp. Genom att förbinda sig till konventionen åtar sig Finland antingen att själv utreda misstankar om nukleär terrorism och i förekommande fall inleda lagföring eller att i detta syfte utlämna de misstänkta till en annan parts myndigheter. Det handlar alltså här om den för antiterrorfördragen karaktäristiska principen om utlämning eller lagföring.

2 Nuläget

Inom FN har det de senaste decennierna utarbetats ett synnerligen täckande nätverk av fördrag för att bekämpa terrorism och för att ställa dem som gjort sig skyldiga till terrordåd inför rätta. Bestämmelser som tangerar de brottsliga handlingar som avses i den föreliggande konventionen finns både i konventionen om fysiskt skydd av kärnämne, där det krävs att konventionsparterna bland annat straffbelägger användning, transport och spridning av nukleära ämnen så att det orsakar eller innebär en risk att det orsakar död eller allvarlig kroppsskada eller avsevärd skada på egendom, och i konventionen om bekämpande av bombattentat av terrorister (FördrS 60/2002). I den senare konventionen straffbeläggs alla handlingar som utförs med sprängämnen eller andra livsfarliga anordningar med uppsåt att orsaka död, allvarlig kroppsskada eller omfattande materiella skador. Konventionen definierar livsfarliga anordningar som vapen eller anordningar som

har konstruerats för att eller med vilka man kan orsaka död, allvarlig kroppsskada eller betydande materiell skada genom utsläpp, spridning eller inverkan av giftiga kemiska ämnen, biologiska agenser, toxiner eller liknande substanser, strålning eller radioaktivt material. Tillämpningsområdet för konventionen om fysiskt skydd av kärnämne har genom ändringarna som antogs 2005 breddats till att även omfatta olagliga handlingar mot kärnenergianläggningar som utförs med uppsåt att orsaka, eller där förövaren är medveten om att handlingen kan orsaka död, allvarlig kroppsskada eller betydande skada på egendom eller miljö.

I Finlands nationella lagstiftning finns de viktigaste bestämmelserna angående terrorism i strafflagens 34 kap. om allmänfarliga brott och i 34 a kap. om terroristiska brott. I strafflagens 34 kapitel är det bland annat straffbelagt att anlägga en eldsvåda eller att spränga någonting, att hota en fordonschaufför eller att kapa ett fordon, att lagstridigt använda en strålkälla eller kärnämne, att tillverka, föra in i landet eller inneha en kärnladdning och att orsaka fara för informationsbehandling. Strafflagens 34 kapitel tillämpas endast när handlingarna har vållat allmän fara för liv eller hälsa eller för någon annan särskilt angiven rättslig nytthet. I kapitlet kriminaliseras därtill användningen av en strålkälla i strid med strålskyddslagen och användningen av kärnämne eller kärnavfall i strid med kärnenergilagen. I strafflagens 34 a kapitel straffbeläggs brott som begåtts i terroristiskt syfte, liksom även förberedelse till sådana brott, främjande av en terroristgrupps verksamhet, ledande av terroristgrupp och finansiering av terrorism.

3 Målsättning och de viktigaste förslagen

Bakgrunden till utarbetandet av den internationella konventionen om bekämpande av nukleär terrorism kan ses i det internationella samfundets oro för att terrordåden ska sprida sig. Samarbetet mellan staterna är av central betydelse i arbetet mot terrorismen och det är meningen att det redan befintliga nätverket av fördrag med konventionen mot nukleär terrorism ska göras mera heltäckande. Vid

sidan av att förebygga terrordåd är det väsentligt att de som gjort sig skyldiga till terrorism ställs inför rätta och får stå till svars för sina handlingar. Med konventionen vill man främja detta ändamål genom att straffbelägga en mängd handlingar förknippade med radioaktiva ämnen, kärnämne, kärnladdningar, strålningsanordningar och kärnenergianläggningar och genom att skapa en samarbetsregim mellan konventionsstaterna.

Fördraget är uppbyggt på samma sätt som FN:s tidigare antiterrorkonventioner. De viktigaste bestämmelserna handlar om kriminalisering, utlämning, rättslig hjälp och samarbete för att förhindra sådana brott som anges i konventionen och om att ta brottshjälpmedel i beslag, oskadliggöra och deponera dem. I konventionen ingår en bestämmelse i enlighet med den så kallade principen om utlämning eller lagföring som förpliktar parterna att utlämna personer som misstänks för brott som anges i konventionen till en behörig konventionsstat eller att överlämna fallet till behandling hos sina egna myndigheter för åtal.

De handlingar som ska straffbeläggas anges i artikel 2 i konventionen. I stycke 1 punkt a kriminaliseras innehav av radioaktiva ämnen samt innehav och tillverkning av kärnladdningar eller andra anordningar som där anges. I stycke 1 punkt b straffbeläggs användningen av sådana ämnen och anordningar, liksom även användning av eller skadegörelse på en kärnenergianläggning med utsläpp eller risk för utsläpp av radioaktivt ämne i omgivningen som följd. Villkoret för straffbarhet är att handlingarna görs i uppsåt att förorsaka död, allvarlig kroppsskada eller avsevärd skada på egendom eller miljö. Handlingarna som anges i punkt b straffbeläggs även när avsikten är att tvinga en människa, en juridisk person, en internationell organisation eller en stat att utföra eller avstå från att utföra en handling.

I stycke 2 a definieras hot om sådana handlingar som i stycke 1 b anges som brottsliga handlingar medan det i stycke 2 b föreskrivs som brottsligt att använda hot eller våld i syfte att få ett radioaktivt ämne, en sådan anordning som konventionen avser eller en kärnenergianläggning i sin besittning. I stycke 3 kriminaliseras försök till de handlingar som

anges i stycke 1. I stycke 4 definieras det som brott att organisera eller uppmana andra att begå sådana handlingar som avses i stycke 1–3, att delta i sådana handlingar eller att på annat sätt uppsåtligt medverka i sådana handlingar i vetskap om det brottsliga syftet.

Konventionsstaterna förbinder sig i enlighet med artikel 5 att i sin nationella lagstiftning belägga de tidigare beskrivna handlingarna med straff som beaktar deras allvarliga karaktär. Artikel 3 begränsar dock kriminaliseringen till handlingar med internationell karaktär, medan konventionen inte är tillämplig till dessa delar om brottet begås endast inom en parts territorium, om både offren och förövarna är medborgare i denna stat och om förövaren påträffas inom samma stats territorium.

Ikraftsättandet av konventionen i Finland ger upphov till en förpliktelse att straffbelägga följande, tidigare icke-kriminaliserade handlingar: a) innehav och försök till anskaffning av anordningar eller ämnen som behövs vid tillverkning av kärnladdningar och b) försök att tillverka sådana anordningar. Det är sällsynt att försök till handlingar av förberedande karaktär kriminaliseras i Finland, men det har skett även tidigare i samband med regleringen av kärnladdningar. Enligt regeringens proposition uppfylls den aktuella förpliktelsen genom att bestämmelserna om förberedelse för allmänfarliga brott i strafflagens 34 kapitel ändras och det till 44 kap. i strafflagen fogas en ny paragraf, enligt vilken det alltid ska vara straffbelagt att innehålla ett radioaktivt ämne när ändamålet, för vilket strålningen som härrör ur ämnet används, inte uppfyller villkoren för säkerhetstillståndet som föreskrivs i strålskyddslagen (592/1991). I samband med att 34 kap. i strafflagen ändras måste även hänvisningsstadgandet i kärnenergilagen uppdateras så att det motsvarar det ändrade innehållet i strafflagen.

Konventionens kriminaliseringsförpliktelser kan komma att gälla situationer där brottet eller den som misstänks för brottet inte i enlighet med 1 kap. i strafflagen har anknytning till finska staten, finskt territorium eller någon finsk medborgare. Enligt 1 kap. 7 § i strafflagen tillämpas finsk lag även på brott

som begås utanför Finland och vars straffbarhet oberoende av lagen på gärningsorten grundar sig på en internationell överenskommelse eller på någon annan författning eller bestämmelse som är internationellt förpliktande för Finland (internationellt brott). För att den finska strafflagen ska gälla samtliga handlingar enligt artikel 2 i konventionen, oberoende av gärningsort, måste de i konventionen avsedda brotten skrivas in i förteckningen över internationella brott i förordningen om tillämpningen av 1 kap. 7 § i strafflagen (627/1996). Meningen är att de i konventionen avsedda brotten ska föras in i förteckningen i det skedet, då konventionen träder i kraft i Finland.

Konventionen om bekämpande av nukleär terrorism innehåller utöver kriminaliseringsarna bland annat ett förbud mot att anse de brott som anges i fördraget som politiska brott, liksom även bestämmelser om tillfällig överföring av frihetsberövade personer samt om att konventionsstaterna ska förbinda sig till samarbete för att förebygga sådana brott som avses i konventionen. Dessa bestämmelser lyder lika som i FN:s konvention om bombattentat av terrorister. Konventionen inbegriper även bestämmelser om beslag, oskadliggörande och deponering av brottsinstrument samt bestämmelser om ändring och uppsägning av fördraget.

Konventionen gäller inte väpnade styrkors verksamhet under en väpnad konflikt som regleras av internationell humanitär rätt och inte heller väpnade styrkors verksamhet i övrigt i den mån den regleras av andra folkrättsliga regler.

4 Propositionens konsekvenser

Propositionen har inga nya konsekvenser för statsfinanserna eller andra större än ringa ekonomiska konsekvenser. Artikel 7 föreskriver att konventionsparterna ska utbyta information om brott och förberedelse till brott som gäller nukleär terrorism och samordna sina åtgärder för att upptäcka, förhindra, motverka och utreda sådana brott samt för att inleda straffrättsliga rättegångsförfaranden. Detta samarbete ska ske inom ramen för varje konventionsparts nationella rätt. Meningen är att centralkriminalpolisen ska utses till den

behöriga myndighet som avses i artikel 7. Propositionen har i övrigt inga andra konsekvenser för myndigheternas rutiner och den påverkar inte heller myndigheternas inbördes behörighetsrelationer eller uppgiftsfördelningen mellan stat och kommun. Propositionen har inga sociala konsekvenser eller miljökonsekvenser och uppskattas inte heller ha några könsrelaterade konsekvenser.

5 Beredningen av propositionen

Konventionen om bekämpande av nukleär terrorism förhandlades fram i den specialkommitté som hade tillsatts i enlighet med FN-resolutionen 51/210 från 1996 med uppdrag att komplettera redan befintliga internationella dokument om terrorismbekämpning. Finland verkade genomgående aktivt i förhandlingarna och artikel 2, som är essentiell,

förhandlades fram under finländsk ledning. Konventionen blev nästan färdigförhandlad 1998 men man kunde inte nå enighet om artikel 4, eftersom de obundna ländernas rörelse kopplade godkännandet till frågan om kärnvapens legalitet. Konventionsprojektet rörde på sig på nytt först hösten 2004 och förhandlingsresultatet från 1998 antogs sedan utan ändringar och med konsensus i FN:s generalförsamling den 13 april 2005. Konventionen har undertecknats av 115 stater och ratificerats av 34 stater.

Propositionen har beretts i utrikesministeriet. Justitieministeriet, inrikesministeriet, försvarsministeriet, arbets- och näringsministeriet och Strålsäkerhetscentralen har ombetts yttra sig såväl om konventionen som om utkastet till regeringsproposition. Synpunkterna i utlåtandena har beaktats i propositionen.

DETALJMOTIVERING

1 Konventionens innehåll och förhållande till lagstiftningen i Finland

Inledning. Konventionens inledning innehåller för statsfördrag karaktäristiska stycken som belyser utgångspunkter och mål för uppgörandet av konventionen, såväl som de principer konventionsparterna vill uttrycka att de förbinder sig till.

I inledningens tredje stycke erkänns alla staters rätt att utveckla och tillämpa kärnenergi för fredliga ändamål. Vidare erkänns deras lagliga intressen i eventuell vinning av fredlig tillämpning av kärnenergi.

I inledningens fjärde stycke hänvisas det till konventionen om fysiskt skydd av kärnämne från 1980 och i det sjätte stycket till förklaringen om åtgärder för att undanröja internationell terrorism som antogs av FN:s generalförsamling 1994. I förklaringen fördöms alla terrordåd, terrormetoder och terrormanipulationer såsom brottsliga, oavsett var de begås och vem som begår dem och det konstateras att de är oförsvarliga ur alla synsätt. I förklaringen uppmanas staterna att omedelbart se över räckvidden av befintliga rättsregler om förebyggande, bekämpande och undanröjande av internationell terrorism med mål att bygga upp ett heltäckande nätverk av fördrag mot terrorism. Förklaringen lade därmed grunden både för den aktuella konventionen och för generalförsamlingens senare arbete för att utveckla en straffrättslig antiterroristisk normbas.

I inledningens åttonde och nionde stycke hänvisas det till generalförsamlingens resolution 51/210 från 1996. I enlighet med resolutionen upprättades det 1996 en specialkommitté för att bereda en komplettering av fördragen. Kommittén har berett den internationella konventionen om bombattentat av terrorister från 1997 och den internationella konventionen mot finansiering av terrorism från 1999. Konventionen mot nukleär terrorism förhandlades fram 1998 men antogs först 2005.

I inledningens tionde stycke uppmärksammas de förödande konsekvenserna av nukleär terrorism och hotet det utgör mot internationell fred och säkerhet. I inledningens elfte och tolfte stycken konstateras det att befintliga fördragsbestämmelser inte tillräckligt beaktar nukleär terrorism och att det därför finns ett tvingande behov hos samfundet av stater att effektivisera det internationella samarbetet både för att förhindra terrordåd och för att lagföra de skyldiga.

Artikel 1. Artikel 1 innehåller de för tolkning och genomförande av konventionen nödvändiga definitionerna.

I stycke 1 definieras att "radioaktivt ämne" avser kärnämne eller annat radioaktivt ämne, som innehåller självsönderfallande nuklider och som på grund av sina radiologiska eller fissila egenskaper kan orsaka död, allvarlig kroppsskada eller avsevärd skada på egendom eller miljö. I stycke 2 definieras att "kärnämne" avser plutonium, med vissa avgränsningar, uran 233 och uran anrikat med uran 235 eller uran 233 och uran i annan form än som malm eller malmavfall som innehåller den blandning av isotoper som förekommer i naturen.

I finsk lagstiftning har "kärnämne" tidigare definierats i 3 § 2 punkten i kärnenergilagen och i 3 § i kärnenergiförordningen. "Radioaktivt ämne" är definierat i 9 § 1 mom. 2 punkten i strålskyddslagen. Definitionerna i lagstiftningen och i konventionen är sakligt sett lika till innehållet och därför föranleder genomförandet av konventionen inte något behov av att ändra definitionerna i finsk lag.

Export av radioaktiva ämnen regleras i lagen om export och transitering av försvarsmateriel. Lagen och de bestämmelser som utfärdats med stöd av den uppfyller kraven i konventionen och det uppstår inget behov till ändringar härvidlag.

I stycke 3 definieras att "kärnenergianläggning" avser kärnreaktorer, även reaktorer installerade i transportmedel och rymdföremål, och anläggningar eller transportanordningar som används för att producera, lagra, be-

handla eller transportera radioaktiva ämnen. I Finland regleras byggandet och användandet av sådana anläggningar i kärnenergilagen.

I stycke 4 definieras att ”anordning” avser kärnladdning eller anordning för utspridning av radioaktivt ämne eller strålningsanläggning, som på grund av sina radiologiska egenskaper kan orsaka död, allvarlig kroppsskada eller avsevärd skada på egendom eller miljö.

I stycke 5 definieras att ”statlig anläggning” avser fasta eller tillfälliga anläggningar eller transportmedel som företrädare för en stat, en regering, en lagstiftande församling eller domstol, eller tjänstemän eller andra arbetstagare i en stat eller annan offentlig myndighet eller offentligt organ, eller tjänstemän eller andra arbetstagare i en mellanstatlig organisation använder eller har till sitt förfogande vid tjänsteutövning.

I stycke 6 definieras att ”en stats försvarsmakt” avser en stats väpnade styrkor som är organiserade, utbildade och utrustade enligt statens nationella lagstiftning, huvudsakligen för nationellt försvar eller nationell säkerhet, och personer som är verksamma till stöd för dessa väpnade styrkor och står under dessas formella befäl, kontroll och ansvar. Definitionen är nära knuten till artikel 4, där väpnade styrkors verksamhet bl.a. under en väpnad konflikt ställs utanför konventionens tillämpningsområde.

Artikel 2. I artikel 2 definieras omfattningen av kriminaliseringsförpliktelsen och den hör därför till de mest centrala artiklarna i konventionen.

Med tanke på finsk lagstiftning har artikel 2 en stark koppling till 1 § i strafflagens 34 a kap. om terroristbrott. För att bestämmelserna där ska vara tillämpliga måste gärningen ha begåtts ”i terroristiskt syfte”, med vilket bl.a. avses i avsikt att injaga fruktan hos befolkningen, att tvinga regeringen i en stat att göra något, att obehörigen upphäva en stats konstitution eller att tillfoga en internationell organisations ekonomi eller övriga grundstrukturer synnerligen stor skada. Gärningen måste också ”vara ägnad att allvarligt skada en stat eller en internationell organisation”. Artikel 2 i den föreliggande konventionen innehåller inte sådana krav som skulle motsvara de allmänna kriterierna för tillämpning

av SL 34 a kap. 1 § och dess tillämpningsområde är därför bredare än bestämmelserna om terroristbrott. I praktiken kan skillnaden dock vara obetydlig, eftersom den uttryckliga avsikten också med de handlingar som anges i artikel 2 måste vara att orsaka allvarlig skada. Likaledes innebär brott som begås i terroristiskt syfte också risk för sådan skada på liv och hälsa, egendom eller miljö som avses i artikeln.

I stycke 1 a föreskrivs det att det ska vara straffbelagt att inneha ett radioaktivt ämne eller att tillverka eller inneha en anordning. Villkoret för straffbarhet är att handlingen har utförts med uppsåt att orsaka död, allvarlig kroppsskada eller avsevärd skada på egendom eller miljö. I stycke 1 b föreskrivs med analoga villkor att det ska vara straffbart att använda radioaktivt ämne eller en anordning, eller att använda eller skada en kärnenergianläggning så att det orsakar utsläpp eller risk för utsläpp av radioaktivt ämne i omgivningen. Handlingarna i denna punkt ska vara straffbara också när de görs med uppsåt att tvinga en fysisk eller juridisk person, en stat eller en internationell organisation att utföra eller avstå från att utföra en handling.

I finsk lagstiftning har de handlingar som avses i stycke 1 a vad beträffar kärnladdningar kriminaliserats i 34 a kap. 1 § 1 mom. 5 punkten i strafflagen, som inbegriper alla handlingar utförda i terroristiskt syfte som hänför sig till kärnladdningar, och i 34 kap. 6 § 1 mom. i strafflagen, som inbegriper tillverkning, innehav eller sprängning av en kärnladdning i Finland eller införsel av sådan i landet. I 34 a kap. 2 § 1 mom. 3 punkten i strafflagen straffbeläggs anskaffning av medel som behövs för att tillverka en kärnladdning. Innehav av sådant medel förbjuds inte uttryckligen i bestämmelsen, men anskaffning är en nödvändig förutsättning för innehav.

När SL 34 a kap. 1 § 1 mom. 5 punkten inte är tillämplig, för att terroristiskt syfte inte kan påvisas, kan i stället SL 34 kap. 9 § 2 mom. tillämpas, enligt vilket förberedelse till allmänfarligt brott är straffbart. Bestämmelsen inbegriper till exempel innehav av medel som behövs för att tillverka en sprängladdning i avsikt att begå ett kärnladdningsbrott.

Enligt finsk lagstiftning är det inte straffbart att inneha ett radioaktivt ämne i avsikt att orsaka död eller allvarlig kroppsskada eller avsevärd skada på egendom eller miljö, såvitt det inte är fråga om förberedelse till allmänfarligt brott, som avses i SL 34 kap. 9 §, eller om förberedelse till brott som begås i terroristiskt syfte, som avses i SL 34 a kap. 2 §, eller om inte denna avsikt konkretiseras på något sätt. Här kan till exempel inte 44 kap. 12 § i strafflagen eller 61 § i strålskyddslagen (592/1991) bli tillämpliga. Avseende död eller allvarlig kroppsskada gäller kriminaliseringsunderskottet främst handlingar som riktar sig mot en enskild person, eftersom bestämmelserna om terroristbrott blir allmänt tillämpliga när det planerade brottet riktar sig mot en större grupp människor.

För att undanröja kriminaliseringsunderskottet är det ändamålsenligt att straffbelägga innehav av ett radioaktivt ämne utan att ändamålet, för vilket strålningen som härrör ur ämnet används, uppfyller villkoren för säkerhetstillståndet som föreskrivs i 16 § 2 mom. i strålskyddslagen, oavsett vilket annat syfte innehavet kan ha. Det vore problematiskt att i straffbestämmelsen inkludera ett syfte som hänför sig till förlust av människoliv, till allvarlig kroppsskada eller orsakande av skada på egendom eller miljö, med hänsyn till att det kan vara mycket svårt att påvisa ett sådant syfte. Även om den aktuella kriminaliseringsförpliktelsen har att göra med brott mot liv, hälsa, egendom och miljö, verkar det inte motiverat att placera den kompletterande regleringen separat i kapitlen 21, 35 och 48 i strafflagen, som handlar om dessa brott, särskilt som orättmätigt innehav av radioaktivt ämne på grund av de risker det är förknippat med alltid kan anses vara förkastligt och förtjäna allmän straffbarhet när ändamålet för användningen inte är godtagbart enligt strålskyddslagen. Det vore följdriktigt med en straffbestämmelse som är oberoende av allmänfarlighet eller terroristiskt syfte, med tanke på att SL 34 kap. 9 § om kärnladdningar inte heller efter de i propositionen föreslagna ändringarna är bunden till något syfte. Det kan på grund av saksammanhanget vara naturligt att placera en sådan ny straffbestämmelse i 44 kap. i strafflagen, också för

att straffhotet borde inkludera fängelsestraff. Eftersom innehav av radioaktivt ämne kan ingå i flera andra, strängare bestraffade brott, borde den nya straffbestämmelsen innehålla ett omnämnande om dess subsidiära natur, där det framgår att den nya bestämmelsen ska tillämpas om inte strängare straff för gärningen föreskrivs någon annanstans i lag. Innehav av ett radioaktivt ämne utan det säkerhetstillstånd som avses i 16 § 2 mom. i strålskyddslagen skulle dock även framledes anses utgöra en strålskyddsförseelse enligt 61 § i samma lag i det fall att strålningens användningsändamål i sig uppfyller villkoren för säkerhetstillståndet. I det fallet handlar det om en försummelse som hänför sig till en i sig godtagbar verksamhet som inte är förknippad med orsakande av fara eller något syfte att orsaka fara. Handlingen ska alltså uppfattas som en administrativ förseelse och inte som ett brott. För en strålskyddsförseelse kan dömas till böter.

Användning av en sådan anordning som avses i stycke 1 b kan utgöra en i SL 34 a kap. 1 § 1 mom. 5 punkten avsedd handling, förutsatt att kravet på terroristiskt syfte som avses i 6 § 1 mom. uppfylls. Användning eller utsläpp i omgivningen av radioaktivt ämne, som avses i samma punkt, har heltäckande kriminaliserats i SL 34 a kap. 1 §, i det fall att kravet på terroristiskt syfte uppfylls. Det kan till exempel vara fråga om grov skadegörelse (SL 35:2), grovt äventyrande av andras hälsa (SL 34:5) eller om grov miljöförstöring (RL 48:2), i terroristiskt syfte. I det fall att kravet på terroristiskt syfte inte uppfylls, kan nämnda bestämmelser i strafflagen tillämpas som sådana. Det kan alltså bli fråga om att tillämpa bestämmelserna i strafflagens 21 kap. (till exempel avsikt att orsaka en enskild person död eller allvarlig kroppsskada), 34 kap., 35 kap. eller 48 kap. I en del fall kan även bestämmelserna i SL 44 kap. 10 § om straffbar användning av kärnenergi bli tillämpliga. Nämnda handlingar är alla straffbara, oavsett i vilket syfte de har begåtts. Detsamma gäller också när syftet har varit att använda eller skada ett ämne, en anordning eller anläggning, som anges i stycke 1 b, så att det uppstår utsläpp eller risk för utsläpp av radioaktivt ämne i omgivningen.

Gällande lag i Finland uppfyller således de krav som ställs i stycke 1, med undantag av behovet att straffbelägga orättmätigt innehav av radioaktivt ämne.

I stycke 2 föreskrivs det att ett trovärdigt hot om ett sådant brott som avses i stycke 1 b ska straffbeläggas. Det ska också kategoriseras som brott att en person lagstridigt och uppsåtligt, antingen genom trovärdigt hot eller med våld, kräver att få ett radioaktivt ämne, en anordning eller en kärnenergianläggning i sin besittning.

De handlingar som avses i stycke 2 omfattas av SL 34 a kap. 1 § 1 mom. 1 punkten, om de såväl uppfyller kravet på terroristiskt syfte enligt 34 a kap. 6 § 1 mom. 1 punkten som rekvisiten för olaga hot enligt SL 25 kap. 7 §. Dessa bestämmelser fordrar emellertid hot mot personlig säkerhet eller egendom och täcker således inte de handlingar som anges i stycke 2, där hotet endast är riktat mot miljön eller handlar om tvång utan hot mot personlig säkerhet eller egendom. I sådana fall kan SL 25 kap. 8 § om olaga tvång bli tillämplig, liksom även när kravet på terroristiskt syfte inte uppfylls.

Gällande lagstiftning i Finland är således i överensstämmelse med kraven i stycke 2.

I stycke 3 föreskrivs det att försök till sådana brott som anges i stycke 1 ska straffbeläggas. Av brotten som anges i stycke 1 a är det i SL 34 a kap. 1 § straffbelagt att i Finland tillverka eller inneha kärnladdningar, liksom försök till detta, förutsatt att kravet på terroristiskt syfte uppfylls. Däremot är försök till innehav av ett radioaktivt ämne eller en anordning som behövs för att tillverka en kärnladdning eller försök att tillverka en anordning inte straffbart, vare sig enligt någon bestämmelse i SL 34 a kap. 2 §, i SL 24 kap. 9 § eller någon annan nationell lag.

För att lagen i Finland ska vara i överensstämmelse med konventionens förpliktelser krävs det en ändring av SL 34 kap. 9 § om förberedelse till allmänfarligt brott, så att även försök till innehav av radioaktivt ämne och försök att tillverka eller inneha en anordning straffbeläggs. För konsekvensens skull måste samtidigt försök straffbeläggas, även när det gäller de anskaffningshandlingar som tas upp i paragrafens 2 mom., eftersom dessa till sin allvarliga karaktär är jämförbara med

innehav och förberedelse. I 69 § 3 mom. i kärnenergilagen hänvisas det till SL 34 kap. 9 § och dess innehåll. Momentet måste uppdateras så att det motsvarar det ändrade innehållet i SL 34 kap. 9 §.

I Finland är det sällsynt med kriminalisering av försök till förberedelse av brott. I SL 34 a kap. 1 § 1 mom. 5 punkt straffbeläggs dock kärnladdningsbrott som begåtts i terroristiskt syfte och i 3 mom. försök till sådant brott. Eftersom 34 kap. 6 § i SL även straffbelägger innehav och tillverkning av en kärnladdning som kärnladdningsbrott, är sålunda försök till innehav och tillverkning av kärnladdning en straffbar handling i Finland. I det ljuset kompletterar den föreslagna lagändringen följdriktigt kriminaliseringarna av allmänfarliga och terroristiska handlingar.

Kriminaliseringsförpliktelsen i artikel 2.1 b i konventionen kräver att det nya brottet som föreslås, alltså försök till brott som gäller innehav av radioaktivt ämne, ska straffbeläggas.

Kriminaliseringen av försök till handlingar som avses i stycke 1 b kräver inga ändringar i lagstiftningen. När kravet på terroristiskt syfte enligt SL 34 a kap. 6 § 1 mom. 1 punkten uppfylls är försök till sådana handlingar straffbart enligt SL 34 a kap. 1 §. Det kan också bli fråga om att tillämpa andra straffbestämmelser än 34 a kap. 1 §, när brottet inte förövas i terroristiskt syfte, så som det förutsätts i SL 34 a kap. 6 § 1 mom., eller när det inte handlar om användning av en kärnladdning. I alla de straffbestämmelser som i praktiken kan bli tillämpliga har försök straffbelagts. Så är till exempel försök till brott av följande slag straffbart: grov skadegörelse, äventyrande av andras hälsa, grovt äventyrande av andras hälsa, grov miljöförstöring, grov misshandel och grovt sabotage.

I stycke 4 föreskrivs det att medverkan eller annan delaktighet i sådana brott som anges i artikelns tidigare stycken och att organisera eller instruera andra att begå sådana brott ska straffbeläggas. Vår lagstiftning uppfyller dessa kriterier. Bestämmelser om medgärningsmannaskap finns i 5 kap. 3 § i SL, om anstiftan i 5 § och om medhjälp i 6 §, om deltagande i en organiserad kriminell sammanslutnings verksamhet i 17 kap. 1 a § i SL, om ledande av terroristgrupp i 34 a kap.

3 § i SL och om främjande av en terroristgrupps verksamhet i 4 §.

Artikel 3. I artikel 3 utesluts brott som enbart har kopplingar till en konventionsstat från konventionens tillämpningsområde. Konventionen är alltså inte tillämplig på handlingar som sker endast inom en stats territorium om både den som misstänks för brottet och brottsoffren är medborgare i denna stat och den som misstänks påträffas inom samma stats territorium, utom i det fall att en konventionsstat kan grunda sin domsrätt på bestämmelserna i artikel 9.1 eller 9.2 i konventionen. Där hänvisas bland annat till brott som begås mot fartyg som för konventionspartens flagg, brott mot partens statliga anläggningar utomlands samt brott som begåtts i syfte att tvinga denna part att utföra eller avstå från att utföra en handling. Bestämmelsen om tillämpningsområdet följer formuleringarna i motsvarande bestämmelser i tidigare konventioner mot terrorism, utom vad gäller parternas utvidgade jurisdiktion som anges i artikel 9.

Med stöd av undantagsbestämmelsen ska dock artiklarna 7 och 12 samt 14–17 även tillämpas på brott som inte har någon koppling till flera än en konventionsstat. I artiklarna som undantaget gäller föreskrivs om samarbetet mellan parterna (artikel 7), om garantier för rättvis behandling av åtalade (artikel 12), om rättslig hjälp (artikel 14), om förbud att tolka brotten som anges i konventionen som politiska brott (artikel 15), om att bestämmelserna om utlämning och skyldighet att lämna rättslig hjälp inte kan tillämpas på fall där det finns grundad anledning att misstänka diskriminering (artikel 16) och om utlämning av personer som är i fängsligt förvar eller som undergår verkställighet av påföljd inom en parts territorium till en annan part för brottsundersökning eller lagföring (artikel 17).

Ikraftsättandet av artikel 3 föranleder inget behov av ändringar i lagstiftningen.

Artikel 4. Artikel 4 innehåller den skyddsklausul som har blivit kutym i de senaste konventionerna mot terrorism, med avgränsning bland annat mot staters väpnade styrkor. Enligt stycke 1 ska inget i konventionen inverka på andra rättigheter, förpliktelser och skyldigheter som stater eller enskilda har

med stöd av folkrätten, särskilt ändamålen och grundsatserna i FN-stadgan och internationell humanitär rätt. Avgränsningen understryker konventionens straffrättsliga karaktär.

Enligt första meningen i stycke 2 är konventionen inte tillämplig på sådan verksamhet av väpnade styrkor under en väpnad konflikt som regleras av internationell humanitär rätt, med den innebörd dessa termer har i sådan rätt. Den första hänvisningen till humanitär rätt är nödvändig för att handlingarna som anges i artikel 2 inte under några omständigheter ska förbli ostraffade. Bestämmelsens formulering ska säkerställa att inte sådana brott blir utanför konventionens tillämpningsområde som görs under en väpnad konflikt, men på vilka den humanitära rättens bestämmelser inte är tillämpliga. En sådan situation kan till exempel uppkomma genom att handlingarna inte har något samband med konflikten. Med tanke på eventuella definitionsskiljaktigheter konstateras det i artikeln att begreppen ”väpnade styrkors verksamhet” och ”väpnad konflikt” ska ges den etablerade innebörd de har i humanitär rätt.

Enligt andra meningen i stycke 2 är konventionen inte heller tillämplig på den verksamhet som utövas av en stats försvarsmakt när den fullgör sina officiella uppgifter, till den del verksamheten regleras av andra folkrättsliga regler. Avgränsningen om officiella uppgifter utesluter en stats försvarsmakts verksamhet från konventionens tillämpningsområde även i andra fall än under omständigheter av väpnad konflikt som erkänns av humanitär rätt, under villkor att den då lyder under annan folkrättslig reglering. Denna hänvisning till andra folkrättsliga bestämmelser kompletteras i stycke 3, där det sägs att bestämmelserna i stycke 2 inte ska tolkas berättiga till eller legitimera på annat sätt lagstridiga handlingar eller hindra lagföring med stöd av andra lagar. En stats väpnade styrkor definieras i artikel 1 stycke 6.

I stycke 4 betonas det att konventionens syfte inte är att inverka på normerna som reglerar staters användning av kärnvapen eller kärnvapenhot. Detta stycke var tillsammans med stycket i inledningen om staters rätt till fredlig användning av kärnenergi det som löste den tvist som i sju år hade dragit ut på antagandet av konventionen.

Ikraftsättandet av artikel 4 föranleder inget behov av ändringar i lagstiftningen.

Artikel 5. I artikeln föreskrivs det att konventionsstaterna i sin nationella lagstiftning ska kriminalisera de handlingar som anges i artikel 2. Brotten ska också straffbeläggas på ett sätt som beaktar brottens allvarliga karaktär.

Enligt gällande lag i Finland kan de brott som anges i konventionen i regel bestraffas strängt. För terroristbrotten i 34 a kap. i strafflagen kan dömas till fängelse i minst tre år och högst på livstid. För de andra brotten som anges i konventionen är fängelsestraffet som högst på livstid (för mord), 12 år (för dråp), 10 år (för grovt äventyrande av hälsa, grov misshandel och grovt sabotage), 6 år (för grov miljöförstöring), 4 år (för grov skadegörelse och äventyrande av hälsa), 2 år (för tvång) och ett år (för straffbar användning av kärnenergi).

Lagstiftningen uppfyller således kraven i artikel 5 och det föreligger till denna del inget behov av lagändringar.

Artikel 6. I artikeln föreskrivs det att konventionsstaterna under inga omständigheter ska tolka brotten som anges i konventionen som berättigade med hänvisning till politiska, filosofiska, rasrelaterade, etniska, religiösa eller andra likartade orsaker, särskilt om brotten har orsakat eller varit ägnade att orsaka panik bland befolkningen, en grupp människor eller hos vissa människor. I vår lagstiftning erkänns inte de beskrivna faktorerna som berättigande grunder för hävande av rättsstridigheten. Till denna del föranleder ikraftsättandet av konventionen därmed inget behov av lagändringar.

Artikel 7. I artikeln föreskrivs det om samarbetet mellan konventionsstaterna för att förebygga sådana brott som anges i konventionen. I stycke 1 a krävs det att konventionsparterna vid behov genom lagstiftning ska förhindra att brott som anges i artikel 2 förbereds på deras territorium och att de ska vidta de motåtgärder som fordras. Med motåtgärder avses bland annat förbjudande av olagliga aktiviteter hos grupper som främjar, organiserar, finansierar eller bistår vid brott som anges i konventionen eller som anstiftar till sådana brott. Lagstiftningen i Finland är på det sätt som framgår av motiven för arti-

kel 2 i överensstämmelse med dessa bestämmelser.

I stycke 1 b föreskrivs det om utbyte av information: konventionsstaternas samarbete ska omfatta utbyte av korrekta och verifierade upplysningar som har kommit till deras kännedom särskilt om nukleära terroristbrott och förberedelse för sådana brott. Informationsutbytet ska ske inom ramen för varje parts nationella lagstiftning. Dessutom ska staterna förbinda sig till att samordna sina administrativa och andra åtgärder för att upptäcka, förebygga, avvärja och undersöka dessa brott och för att lagföra misstänkta. I stycke 2 föreskrivs det att konventionsstaterna i överensstämmelse med nationell rätt ska vidta åtgärder för att skydda konfidentialiteten i information som den lämnat eller mottagit med stöd av konventionen.

Det föreskrivs att konventionsstaternas förpliktelser enligt stycke 1 b och 2 ska uppfyllas inom ramen för nationell rätt. I stycke 3 bekräftas detta synsätt genom att det där föreskrivs att en part inte är skyldig att lämna ut sådan information som den enligt nationell lag inte har rätt att lämna ut eller som kunde utgöra ett hot mot partens säkerhet eller det fysiska skyddet för kärnämne. Ikraftsättandet av dessa bestämmelser föranleder ingen skyldighet till lagändring.

I stycke 4 förpliktas konventionsstaterna att underrätta FN:s generalsekreterare sina kontaktuppgifter för de myndigheter som ansvarar för att motta den information och de meddelanden som avses. Generalsekreteraren ska se till att dessa uppgifter förmedlas vidare till de andra konventionsparterna och till Internationella atomenergiorganet. De anmälda myndigheterna ska ständigt kunna nås för avsedd kontakt. I Finland är det meningen att centralkriminalpolisen ska vara den myndighet som avses i artikel 7.4.

Artikel 8. I artikeln förpliktas konventionsparterna till att som en del av verksamheten mot nukleära terroristbrott vidta de åtgärder som krävs för att skydda radioaktiva ämnen. I artikeln hänvisas det särskilt till Internationella atomenergiorganets relevanta rekommendationer och åtgärder.

I Finland finns det bestämmelser om skydd av radioaktiva ämnen i strålskyddslagen (särskilt i 8 kap.) och i kärnenergilagen. För lag-

brott kan dömas till straff i enlighet med SL 34 kap. 4 § (se motiven angående artikel 2). I 14 kap. i strålskyddslagen föreskrivs det om strålsäkerhetscentralens befogenheter som tillsynsmyndighet, bl.a. om rätten att få information, göra inspektioner och få handräckning. I lagens 10 kapitel föreskrivs det om strålsäkerhetscentralen i egenskap av övervakare av att kärnenergilagen följs, och där ges centralen också inspektionsbefogenheter. Finland har också nationellt satt i kraft Internationella atomenergiorganets stadga (FördrS 2/1958), konventionen rörande Internationella atomenergiorganets privilegier och immunitet (FördrS 27/1960), Avtalet om kontroll med Internationella atomenergiorganet (FördrS 2/1972) samt konventionen om fysiskt skydd av kärnämne (FördrS 72/1989). Lagstiftningen är således i överensstämmelse med förpliktelserna för ikraftsättandet av artikel 8.

Artikel 9. I artikeln föreskrivs det om omfattningen av parternas jurisdiktion. Avsikten med bestämmelserna är att säkerställa att skyldiga till brott som anges i konventionen i någon konventionsstat ställs till svars för sina gärningar.

I stycke 1 förpliktas konventionsstaterna att vidta åtgärder för att ställa de i artikel 2 angivna brotten under sin jurisdiktion i tre fall: a) när brottet begås inom partens territorium, b) när brottet begås ombord på ett fartyg som för partens flagg eller på ett luftfartyg registrerat enligt dess lagstiftning när brottet begås och c) när förövaren är medborgare i konventionsstaten.

Förpliktelsen i stycke 1 a är problemfri ur finländsk synpunkt, för enligt 1 kap. 1 mom. i strafflagen tillämpas finsk lag på brott som begås i Finland.

Om tillämplig lag för brott som begås ombord på ett finskt fartyg eller luftfarkost föreskrivs i SL 1 kap. 2 § 1 mom. Enligt det ska finsk lag tillämpas på brott som har begåtts ombord på ett finskt fartyg eller luftfartyg om brottet har begåtts när fartyget befann sig på öppna havet eller inom ett område som inte tillhör någon stat, eller när luftfartyget befann sig inom eller ovanför ett sådant område. Finsk lag ska också tillämpas om brottet har begåtts när fartyget befann sig inom en främmande stats område, eller när luftfar-

tyget befann sig inom eller ovanför ett sådant område, och det har förövats av fartygets befälhavare eller en medlem av besättningen eller en passagerare eller någon som annars har medföljt fartyget. Finsk lag kan tillämpas även på brott som befälhavaren för eller en medlem av besättningen ombord på ett finskt fartyg eller luftfartyg har begått utanför Finland, om gärningsmannen genom sitt brott har brutit mot en särskild skyldighet som enligt lag åvilar honom i egenskap av befälhavare eller medlem av besättningen. Vidare kan finsk strafflag tillämpas på brott som har begåtts ombord på ett fartyg eller luftfartyg utanför Finland när förövaren är finsk medborgare, i det fall att gärningen också har straffbelagts i lagstiftningen på gärningsorten. Om en finsk medborgare begår ett brott på ett område som inte tillhör någon stat, är tilläggsvillkoret för straffbarhet att man enligt finsk lag kan dömas till fängelse i över sex månader för gärningen. Brotten som avses i konventionen uppfyller detta kriterium.

Tillämpningsområdet för finsk strafflag är emellertid snävare än kraven i stycke 1 b: lagen är inte tillämplig på brott som begås av en icke-finländsk person som inte hör till någon av de grupper som räknas upp i SL 1 kap. 2 § 1 mom. 2 punkt ombord på ett finskt fartyg eller luftfartyg när det befinner sig inom eller ovanför en främmande stats territorium. Utanför tillämpningsområdet blir till exempel personer som besöker fartyg i hamn och lotsar ombord på fartyg i rörelse såväl som personer som inte hör till besättningen, men som arbetar ombord på flygplan på flygplatser och som inte har finskt medborgarskap och inte heller hör till undantagen i SL 1 kap. 6 § 3 mom. I det sistnämnda momentet jämföras personer som är varaktigt bosatta i Finland med finska medborgare, liksom personer som påträffas i Finland och är medborgare i något annat nordiskt land eller är varaktigt bosatta där.

Begränsningarna i 1 kap. 2 § 1 mom. 2 punkten i strafflagen har emellertid liten betydelse i praktiken. Strafflagens tillämpningsområde skiljer sig på motsvarande sätt till exempel från det tillämpningsområde som krävs i artikel 15.1 i FN-konventionen mot gränsöverskridande organiserad brottslighet. När den sattes i kraft ansågs det inte nödvän-

dig att göra en ändring i strafflagen (RP 32/2003 rd). Skillnaden har likaledes i regeringens proposition RP 34/2004 rd om människohandel, koppleri och barnpornografiska brott ansetts vara obetydlig till sin verkan.

Skiljaktigheterna i tillämpningsområde reduceras ytterligare av 1 kap. 7 § i strafflagen om s.k. internationella brott och förordningen om paragrafens tillämpning (627/1996). Enligt SL 1 kap. 7 § 3 mom. ska finsk lag tillämpas på de terroristbrott som anges i SL 34 a kap., oavsett gärningsort, medan åtskilliga brott som anges i internationella fördrag och protokoll i förordningen uttryckligen kategoriseras som internationella brott. Som internationella brott räknas enligt förordningen bl.a. följande handlingar: de brott som avses i konventionen om förebyggande av olagliga handlingar mot säkerheten inom den civila luftfarten (FördrS 56/1973), kärnladdningsbrott, äventyrande av andras hälsa, straffbar användning av kärnenergi och andra brott förknippade med kärnämne, som ska anses vara brott enligt konventionen om fysiskt skydd av kärnämne (FördrS 72/1989), såväl som de brott som definieras i den europeiska konventionen om bekämpande av terrorism (FördrS 16/1990) och i konventionen för bekämpande av brott mot sjöfartens säkerhet (FördrS 11/1999). Det är meningen att de brott som avses i artikel 2 i den föreliggande konventionen och hänvisningen till den ska fogas till förordningen om tillämpning av 1 kap. 7 § i strafflagen i det skede, då konventionen träder i kraft för Finlands del.

I stycke 2 tillåts det att konventionsparterna utsträcker sin jurisdiktion ännu längre, såvitt ett brott som avses i artikel 2 begås a) mot en av partens medborgare eller b) en av dess statliga anläggningar utomlands, medräknat ambassader och andra diplomatiska eller konsulära utrymmen. Jurisdiktion kan utövas även om c) brottet har begåtts av en statslös person med hemvist inom partens territorium, om d) det har begåtts i syfte att tvinga parten att vidta eller avstå från att vidta en åtgärd och om e) det begås ombord på ett luftfartyg som används av partens regering. En del av dessa fall lyder med stöd av finsk lag under finsk jurisdiktion: enligt SL 1 kap. 3 § sträcker sig jurisdiktionen till brott rikta-

de mot finländska myndigheter, enligt 5 § bl.a. till brott riktade mot finska medborgare och enligt 6 § bl.a. till brott som begås av personer som är varaktigt bosatta i Finland. När det gäller brott som begås utomlands av finska medborgare eller i Finland varaktigt bosatta personer måste man beakta kravet på dubbel straffbarhet; å andra sidan ska bestämmelser som gäller för internationella brott tillämpas på dessa brott så som handlingar som avses i konventionen. Ikraftsättandet av stycke 2 föranleder ingen förpliktelse att göra ändringar i finsk lag.

I stycke 3 föreskrivs det att parterna i samband med ratifikation, godtagande eller godkännande av eller anslutning till konventionen ska underrätta FN:s generalsekreterare om sin jurisdiktion i enlighet med stycke 2. Likaså ska en anmälan göras för varje ändring som därefter sker i jurisdiktionen enligt stycke 2. Förpliktelsen uppfylls utan separata lagstiftningsåtgärder.

I stycke 4 krävs det att varje konventionspart ska vidta de åtgärder som fordras för att brott som anges i artikel 2 ska ställas under deras respektive jurisdiktion i de fall, då parten inte utlämnar en misstänkt som påträffats inom dess territorium till en annan part som har ställt brottet under sin jurisdiktion i enlighet med stycke 1 eller 2.

Finsk lagstiftning tillåter i vid utsträckning utlämning av brottsförövare, särskilt vid så allvarliga brott som det handlar om här. Finland kan utlämna en brottsmisstänkt till utlandet med stöd av tre olika lagar: utlämning inom Norden regleras i lagen om utlämning för brott Finland och de övriga nordiska länderna emellan (270/1960), utlämning inom EU i lagen om utlämning för brott mellan Finland och de övriga medlemsstaterna i Europeiska unionen (1286/2003) och utlämningar till andra länder i lagen om utlämning för brott (456/1970).

Om Finland inte vill bifalla en begäran om utlämning, ska Finland alltså ställa brottet under sin egen jurisdiktion. Om brottet i fråga har begåtts i Finland, ska med stöd av 1 kap. 1 § 1 mom. i strafflagen finsk lag tillämpas. Om brottet däremot har begåtts utomlands, ska enligt SL 1 kap. 8 § finsk lag tillämpas, om det för brottet kan dömas till fängelse i över sex månader och om den stat

där gärningen har begåtts har framfört en begäran om utlämning som Finland inte har bifallit. Således är finsk lag i överensstämmelse med kraven i stycke 4.

I stycke 5 konstateras det att konventionen inte utesluter straffrättslig jurisdiktion som utövas i enlighet med partens nationella lagstiftning. Bestämmelsen föranleder inte någon förpliktelse för Finland och således inte heller något behov av att göra ändringar i lagstiftningen.

Artikel 10. I stycke 1 föreskrivs det att konventionsstaterna är skyldiga att undersöka information de mottagit om att ett sådant brott som anges i artikel 2 har begåtts eller ämnas begås inom deras territorium eller om att en misstänkt möjligen befinner sig inom partens territorium. I stycke 2 föreskrivs det att konventionsparterna ska vidta åtgärder för att säkerställa en förövares eller misstänkts närvaro för lagföring eller utlämning. I bägge fallen ska åtgärder vidtas och utföras i enlighet med nationell rätt. Ikraftsättandet av dessa bestämmelser föranleder således inget behov av ändringar i finsk lag.

I stycke 3 garanteras personer som blir föremål för de åtgärder som anges i stycke 2 vissa rättigheter. De har enligt stycke 2 a rätt att ofördröjligen sätta sig i förbindelse med närmaste behöriga företrädare för den stat där de är medborgare eller som annars är behörig att tillvarata deras rättigheter; för statslösa gäller rättigheten företrädare för den stat där de har hemvist. Med stöd av punkt b garanteras de som blir föremål för åtgärder som anges i stycke 2 även rätt att få besök av en företrädare för den stat som avses i artikeln. I punkt c tryggas rätten att bli informerad om rättigheterna enligt punkterna a och b.

I stycke 4 föreskrivs det att rättigheterna i stycke 3 ska utövas i enlighet med lagstiftningen hos den part där den som har begått eller misstänks för att ha begått brottet befinner sig, förutsatt att den lagstiftningen gör det möjligt att verkställa rättigheterna enligt stycke 3 fullt ut.

I stycke 5 föreskrivs det att bestämmelserna i stycke 3 och 4 på inget sätt ska begränsa rätten hos en konventionspart som utövar sin jurisdiktion att i enlighet med artikel 9.1 c (förövaren är medborgare hos parten) och 9.2 c (förövaren är statslös med hemvist

inom partens territorium) anmoda Internationella Rödakorskommittén att sätta sig i förbindelse med och besöka den som misstänks för brottet.

I stycke 6 förpliktas varje part att med FN:s generalsekreterares förmedling underrätta de andra parter, som har ställt brotten under sin jurisdiktion i enlighet med artikel 9.1 och 9.2, om att någon har tagits i fängsligt förvar med stöd av artikeln och om omständigheterna som har motiverat denna åtgärd. Likaledes förpliktas parterna att informera om resultatet av undersökningarna som avses i stycke 1 och huruvida parten har tänkt utöva sin jurisdiktion i fallet.

I finsk lag finns det inte någon riktigt likalydande reglering som i artikel 10.3-10.5. Bestämmelserna kräver likväl inga ändringar i vår lagstiftning.

Artikel 11. Artikeln innehåller en förpliktelse om lagföring eller utlämning, i kongruens med övriga konventioner mot terrorism. Enligt stycke 1 ska en part inom vars territorium en misstänkt påträffas, i de fall där artikel 9 är tillämplig, alltid i enlighet med sin egen lagstiftning antingen överlämna fallet till sina behöriga myndigheter för lagföring eller utlämna personen. I stycke 2 specificeras det att även en så kallad villkorlig utlämning anses uppfylla skyldigheten om lagföring eller utlämning. Om alltså en parts nationella lagstiftning endast tillåter utlämning av egna medborgare på villkor att de återböras för att avtjäna sitt eventuella straff, kan man enligt konventionen gå tillväga på det sättet, under förutsättning att parten i fråga och den stat som har begärt utlämning kan enas om ett sådant arrangemang.

I samband med godkännandet av FN-konventionen om bekämpande av bombattentat av terrorister (GruU 7/2002 rd) tog grundlagsutskottet ställning till frågan om förhållandet mellan grundlagen och skyldigheten till utlämning eller lagföring. Enligt utskottet föranleder inte förbudet i 9 § 3 mom. i grundlagen om utlämning av finska medborgare eller förbudet i 4 mom. om utlämning av utlämningar i de fall, där de hotas av dödsstraff, tortyr eller annan för människovärdet kränkande behandling, några problem i förhållande till bestämmelserna om utlämning eller lagföring. Med stöd av bestämmelserna har

Finland alltid när man så vill möjlighet att själv anhängiggöra ärendet och någon absolut skyldighet till utlämning kan alltså inte uppkomma. Grundlagens 9 § 3 mom. har sedermera ändrats genom lag (802/2007) så att det nuförtiden under vissa villkor är möjligt att lagstifta om utlämning av en finsk medborgare. Ikraftsättandet av artikel 11 är inte problematiskt ur lagstiftningssynpunkt.

Artikel 12. I artikeln tryggas de som tas i fängsligt förvar, åtalas eller blir föremål för andra åtgärder som avses i artikeln vissa grundläggande rättigheter. Enligt artikeln ska misstänkta garanteras en rättvis behandling, som ska innefatta alla rättigheter och garantier enligt den partens lagstiftning där de befinner sig och enligt internationella bestämmelser om mänskliga rättigheter. Artikel 12 ger inte upphov till några nya skyldigheter för Finland och föranleder inte heller några behov av ändringar i lagstiftningen.

Artikel 13. I artikeln föreskrivs det om utlämning av personer som gjort sig skyldiga till sådana brott som anges i artikel 2. Enligt stycke 1 ska parterna, efter att konventionen har trätt i kraft, anse att brotten i artikel 2 ingår som utlämningsbara brott i alla de överenskommelser om utlämning som de tidigare har ingått med andra konventionsparter.

I stycke 2 föreskrivs det att när en parts lagstiftning kräver ett gällande statsfördrag som rättslig grund för utlämning ska denna konvention anses kunna utgöra sådan rättslig grund. Konventionsparter som inte behöver sådan rättslig grund ska med stöd av stycke 3 i denna artikel sinsemellan erkänna de brott som anges i artikel 2 som utlämningsbara brott. I stycke 4 regleras det om möjligheten att vid behov behandla brott enligt artikel 2 som om de hade begåtts inte enbart på gärningsorten utan även inom sådana staters territorium som utövar sin jurisdiktion i enlighet med artikel 9.1 och 9.2. I stycke 5 bestäms det att bestämmelserna i alla tidigare inbördes överenskommelser om utlämning mellan parter ska anses ändrade till den del de står i strid med denna konvention.

I Finland föreskrivs det om utlämning i den så kallade allmänna utlämningslagen (456/1970), i den nordiska utlämningslagen (270/1960) och i EU-utlämningslagen (1286/2003). Finland kan utlämna förövare

endast med stöd av lag och det ställs alltså inga krav på något befintligt statsfördrag. Utlämning kan ske med stöd av den allmänna utlämningslagen när det handlar om ett brott för vilket enligt finsk lag kan dömas till fängelse i minst ett år. Kriterierna för den nordiska och EU-utlämningslagen är lägre. När konventionen sätts i kraft i Finland måste lagstiftningen uppfylla kriminaliseringsförpliktelseerna i artikel 2. Med beaktande av karaktären hos de brott som anges i konventionen uppfylls samtidigt tröskeln om ett fängelsestraff på ett år och således också förpliktelsen som ställs i artikel 13. Ikraftsättandet av artikel 13 föranleder således ingen skyldighet till ändringar i lagstiftningen.

Artikel 14. I artikeln förpliktas parterna att lämna varandra största möjliga rättsliga hjälp i undersökningen av brott enligt artikel 2, vid rättegång och vid utlämning. Enligt artikeln ska den rättsliga hjälpen i första hand ske inom ramen för överenskommelser om rättslig hjälp eller andra regleringar mellan parterna. När sådana inte föreligger ska den rättsliga hjälpen ges i enlighet med nationell rätt.

Artikeln föranleder inget behov av lagändringar. Lagen om internationell rättshjälp i straffrättsliga ärenden (4/1994) ger myndigheterna en möjlighet att ge omfattande rättslig hjälp oavsett avtalsmässiga regleringar. Finland är också delaktig i flera regleringar genom avtal om rättshjälp i straffrättsliga ärenden.

Artikel 15. I artikeln förbjuds avtalsparterna att betrakta de brott som anges i artikel 2 som politiska brott, som brott förknippade med politiska brott eller som brott inspirerade av politiska motiv vid beslut om utlämning eller rättshjälp i enlighet med konventionen. Parterna kan alltså inte vägra inbördes rättshjälp eller utlämning av förövare med hänvisning till den politiska karaktären hos ett nukleärt terroristbrott.

I Finland är utlämning för politiska brott förbjuden i 6 § i den allmänna utlämningslagen. I EU-utlämningslagen finns inte motsvarande bestämmelser. I lagen om rättshjälp i straffrättsliga ärenden sägs det i 13 § 1 mom. 1 punkten att ett brotts politiska karaktär kan anses vara en vägransgrund beroende av prövning.

Artikelns bestämmelser inskränker Finlands bestämmanderätt om hurudana brott som kan anses vara politiska i de situationer som avses i artikeln. När Finland ställdes inför en liknande situation i samband med ikraftsättandet av den europeiska konventionen om bekämpande av terrorism (FördrS 16/1990) beslöt man i det läget att göra ett förbehåll i konventionen för att förhindra att den nationella prövningsrätten begränsas. Sedermera har man frångått förbehållet, vilket bl.a. motiverades med att de brott som anges i konventionen inte under några omständigheter kan anses vara politiska (RP 209/2001 rd). Det ansågs att ändringen i tolkning bl.a. hade tagit intryck av de terroristkonventioner som tagits fram inom FN, där man genomgående strävar efter att vissa våldshandlingar ska kriminaliseras och att åtgärder ska vidtas för att ställa de skyldiga till svars för sina handlingar. I det förändrade läget ansågs det inte längre vara av högsta prioritet att Finland håller kvar en så omfattande prövningsrätt som möjligt när ett brotts politiska karaktär ska fastställas.

Grundlagsutskottet ansåg det inte problematiskt att återta förbehållet, eftersom återtagandet enligt utskottet inte påverkar finska medborgares rättsliga ställning eller förpliktar till att utlämna någon till ett land, där den hotas av dödsstraff, tortyr eller annan behandling som kränker människovärdet (GruU 61/2001 rd).

Eftersom Finland inte längre anses vara i behov av en så omfattande prövningsrätt som möjligt vid fastställandet av ett brott som politiskt, och eftersom de brott som avses i den föreliggande konventionens artikel 2 ändå under inga omständigheter kan anses vara politiska, föranleder ikraftsättandet av artikel 15 inget behov av lagändringar. Ikraftsättandet påverkar inte heller finska medborgares rättsliga ställning, eftersom den allmänna utlämningslagen inte gör det möjligt att utlämna finska medborgare och eftersom man i EU-utlämningslagen redan har frångått den politiska karaktären hos ett brott som vägransgrund. Å andra sidan ökas Finlands prövningsmån av artikel 16 i konventionen, där det sägs att man inte behöver utlämna någon eller lämna rättshjälp i de fall, där det finns grundad anledning att anta att syftet

med begäran är att åtala eller döma någon för dess ras, religion, nationalitet, etniska ursprung eller politiska uppfattning, eller om personens ställning skulle försvåras av att begäran bifölls.

Motsvarande bestämmelser om politiska brott ingår i FN:s konvention om bekämpande av bombattentat av terrorister (RP 231/2001 rd) och den internationella konventionen om bekämpande av finansiering av terrorism (RP 43/2992) som redan har satts i kraft i Finland.

Ikraftsättandet av artikel 15 kräver därmed inga ändringar i lagstiftningen.

Artikel 16. Artikel, som innehåller den så kallade icke-diskrimineringsklausulen, anknyter till de tidigare behandlade artiklarna 13–15. Enligt icke-diskrimineringsklausulen behöver man inte utlämna någon eller lämna rättshjälp i de fall, där det finns grundad anledning att misstänka att avsikten är att åtala eller döma någon på grund av dens ras, religion, nationalitet, etniska ursprung eller politiska uppfattning, eller om personens ställning av sådana orsaker annars skulle försvåras av att begäran bifölls. I Finland finns motsvarande bestämmelse i 7 § i den allmänna utlämningslagen.

Ikraftsättandet av artikel 16 föranleder inget behov av ändringar i lagstiftningen.

Artikel 17. I artikeln föreskrivs det om tillfällig överföring av en frihetsberövad person till en annan konventionsstat i bevissyfte. Enligt stycke 1 kan en sådan person tillfälligt överföras för vittnesmål, identifiering eller annan hjälp i syfte att få fram bevisning för utredning av eller åtal för brott med stöd av konventionen när två villkor uppfylls: 1) att personen välinformeras ger sitt samtycke och 2) att parternas myndigheter kommer överens om villkoren för arrangemanget.

I stycke 2 a–c föreskrivs det om skyldigheterna för den part som tar emot en tillfälligt överförd person. Parten ska 1) hålla den mottagna personen i förvar och b) ofördröjligen återlämna personen i enlighet med villkoren i avtalet mellan myndigheterna. Den mottagande staten kan inte med stöd av punkt c kräva att den utlämnande parten ska inleda ett utlämningsförfarande för att få personen återlämnad. I punkt d föreskrivs det att den utlämnande parten måste räkna den tid en

person tillbringar i den mottagande statens förvar personen tillgodo när den oavtjänade strafftiden räknas ut.

I stycke 3 bestäms det att en person som ska utlämnas inte utan den utlämnande konventionspartens samtycke får åtalas eller häktas eller på annat sätt bli berövad sin frihet för sådana handlingar eller domar som har skett eller utfärdats innan personen avlägsnades sig från den utlämnande partens territorium.

I samband med godkännandet av FN:s konvention om bekämpande av bombattentat av terrorister konstaterade grundlagsutskottet att motsvarande bestämmelser om tillfällig överföring i den konventionen inte var problematiska ur grundlagssynpunkt (GruU 7/2002 rd). Efter utlåntagandet har det stiftats en lag om tillfälligt överförande av frihetsberövade personer i bevissyfte i brottmål (150/2004). Lagen och artikel 17 i den föreliggande konventionen står i samklang sinsemellan.

Artikel 18. I artikeln föreskrivs det om konventionsparternas skyldigheter efter att de till följd av brott som anges i artikel 2 har tagit radioaktiva ämnen, anordningar eller kärnenergianläggningar i beslag eller på annat sätt i sin besittning.

I stycke 1 förpliktas konventionsparterna a) att vidta åtgärder för att oskadliggöra ämnet, anordningen eller anläggningen, b) att säkerställa att allt kärnämne deponeras i enlighet med Internationella atomenergiorganets säkerhetsanvisningar och c) att iakttä organets säkerhets- och hälsokrav samt rekommendationer om fysiskt skydd. Finland har satt i kraft Internationella atomenergiorganets stadga (FördrS 2/1958), konventionen rörande Internationella atomenergiorganets privilegier och immunitet (FördrS 27/1960), avtalet om kontroll mellan Republiken Finland och Internationella atomenergiorganet (FördrS 2/1972) samt konventionen om fysiskt skydd av kärnämne (FördrS 72/1989). Stycke 1 föranleder inget behov av ändringar i nationell lag.

I stycke 2 föreskrivs det att en konventionspart ska inleda samråd när de straffrättsliga förfarandena har slutförts, eller tidigare om internationell rätt kräver det, och därefter återlämna det ämne, den anordning eller an-

läggning den har i sin besittning. Objektet ska återlämnas till 1) den part det tillhör, eller till 2) den part vars medborgare den fysiska person som är ägare till objektet är eller där personen ifråga har hemvist, eller 3) till den part, från vars territorium objektet hade stulits eller på annat lagstridigt sätt förvärvats.

I stycke 3 a föreskrivs det att en konventionspart ska fortsätta vidta de åtgärder som anges i stycke 1, om dess nationella rätt förbjuder återlämning eller om lagstiftningen i den mottagande staten förbjuder mottagande. I stycke 3 b bestäms det att om den part som är i besittning av ämnet, anordningen eller anläggningen enligt sin lagstiftning inte har rätt att ha det i sin besittning, ska parten så snart som möjligt se till att objektet deponeras hos en sådan part som samtycker till det. Den utlämnande parten ska se till att mottagaren oskadliggör objektet. Både i de fall som avses i punkt a och i punkt b får det radioaktiva ämnet, anordningen eller anläggningen endast användas för fredliga ändamål.

Enligt stycke 4 ska berörda parter och internationella organisationer samråda, i det fall att objektet som avses i stycke 1 och stycke 2 inte har avsett samband med någon konventionspart och ingen part går med på att ta emot det i enlighet med stycke 3, för att fatta ett separat beslut om deponeringen av ämnet, anordningen eller anläggningen.

I stycke 5 ges en part rätt att be om bistånd av de andra parterna eller av internationella organisationer när den har ett radioaktivt ämne, en anordning eller anläggning i sin besittning på det sätt som anges i styckena 1–4. Parterna och särskilt Internationella atomenergiorganet uppmanas också att i dessa fall lämna bistånd i största möjliga utsträckning.

Enligt stycke 6 ska de parter, som har varit delaktiga i att deponera eller ta ämnet, anordningen eller anläggningen i besittning, informera Internationella atomenergiorganets generaldirektör om hur objektet togs i besittning och hur det har deponerats. Generaldirektören ska vidarebefordra informationen till de övriga parterna.

I stycke 7 konstateras det att inget i artikeln på något sätt ska inverka på bestämmelserna i internationell rätt om atomskador eller om

annat, om det i samband med brott som anges i artikel 2 sprids radioaktiva ämnen eller kärnämne i omgivningen.

Stycke 2–7 föranleder inte heller något behov av lagändringar.

Artikel 19. Enligt artikeln ska en konventionspart meddela FN:s generalsekreterare om slutresultatet av rättegångar som gäller de brott som avses i konventionen, och generalsekreteraren informerar sedan de övriga parterna. Det föreskrivs i artikeln att förpliktelsen ska uppfyllas inom ramen för rättegångsstatens nationella lagstiftning. Ikraftsättandet av artikel 19 föranleder inget behov av lagändring i Finland.

Artikel 20. I artikeln ställs konventionsparterna en allmän förpliktelse att samråda för att konventionen ska kunna genomföras effektivt.

Artikel 21. I artikeln betonas det att parterna ska fullgöra konventionens förpliktelser på ett sätt som respekterar principerna om staters suveräna likställdhet och territoriella integritet och inte blanda sig i andra staters interna angelägenheter.

Artikel 22. I artikeln klargörs det att ingen bestämmelse i den föreliggande konventionen berättigar en part att utöva jurisdiktion inom en annan parts territorium eller att fullgöra uppgifter som enligt den andra partens lagstiftning är förbehållna dess egna myndigheter.

Artikel 23. I stycke 1 i artikeln föreskrivs det om lösning av tvister mellan parterna. Om en tvist mellan två eller flera konventionsparter angående tolkningen eller tillämpningen av konventionen inte kan lösas i samråd inom rimlig tid, kan en part i tvisten begära att ärendet hänskjuts till skiljedom. Om parterna inom sex månader efter att en sådan skiljedomsbegäran har framställts inte kan enas om utformningen av skiljedomsförfarandet, kan endera parten hänskjuta tvisten till Internationella domstolen genom ansökan i enlighet med domstolens stadga.

I stycke 2 ges parterna rätt att vid undertecknande, ratifikation, godtagande eller godkännande av konventionen göra ett förbehåll för bestämmelsen i stycke 1. I det fallet träder stycke 1 inte heller i kraft för de andra parterna i förhållande till den part som gjort ett förbehåll.

Enligt stycke 3 kan ett förbehåll när som helst återtas genom en anmälan till FN:s generalsekreterare.

Finland har ursprungligen den 25 juni 1958 och därefter upprepat förklarat sig på förhand godkänna Internationella domstolens behörighet i alla folkrättsliga tvister där Finland är part, förutsatt att även tvistens övriga parter har gett motsvarande förklaring. Finland har konsekvent godkänt internationella domstolens behörighet även när det gäller multinationella fördrag. Artikel 23 ger därmed inte upphov till sådana förändringar i Finlands folkrättsliga förpliktelser att ett förbehåll i konventionen behöver övervägas.

Artikel 24. I stycke 1 föreskrivs det om perioden för undertecknande av konventionen. Den stod öppen för undertecknande från den 14 september 2005 till den 31 december 2006. Finland undertecknade konventionen den 14 september 2005.

Enligt stycke 2 ska konventionen ratificeras, godtas eller godkännas. Ratifikations-, godtagande- eller godkännandeinstrumenten ska deponeras hos Förenta nationernas generalsekreterare.

Enligt stycke 3 är konventionen öppen för alla stater att ansluta sig.

Artikel 25. I stycke 1 föreskrivs det om konventionens ikraftträdande, vilket sker 30 dagar efter att det tjugoundra ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrumentet har deponerats. När dessa kriterier hade uppfyllts trädde konventionen internationell i kraft den 7 juli 2007.

Enligt stycke 2 träder konventionen för varje enskild part i kraft 30 dagar efter att dess ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrumentet har deponerats hos FN:s generalsekreterare.

Artikel 26. I artikeln föreskrivs det om ändringar i konventionen. Enligt stycke 1 får en konventionspart föreslå ändringar genom att förelägga dem för depositarien, som ska vidarebefordra dem till de andra parterna. Enligt stycke två kan en majoritet av konventionsparterna be depositarien sammankalla en konferens för att behandla ändringsförslagen. Alla parter kallas till konferensen som kan inledas tidigast tre månader efter kallelsen. Enligt stycke 3 ska konferensen sträva efter

enhålliga beslut, men om detta inte lyckas ska ändringarna antas med en majoritet om två tredjedelar av alla konventionsparter. Enligt stycke 4 träder antagna ändringar för varje konventionspart som har deponerat sitt ratifikations-, godtagande- eller godkännande-instrument beträffande ändringen i kraft 30 dagar efter att två tredjedelar av parterna har deponerat vederbörande instrument. För övriga parter träder ändringarna i kraft 30 dagar efter att vederbörande instrument har deponerats.

För att ändringar i konventionen ska vara bindande för Finland kräver varje ändring en ratifikations- eller godkännandeåtgärd. Artikelns inskränker därmed inte på Finlands beslutanderätt.

Artikel 27. I artikeln föreskrivs det om frånträde från konventionen. Ett frånträde ska föreläggas depositarien skriftligt och det träder i kraft ett år efter att anmälan om det har tagits emot.

Artikel 28. I artikeln bestäms det att de arabiska, engelska, franska, kinesiska, ryska och spanska versionerna av konventionstexten är lika giltiga. FN:s generalsekreterare är depositarie för originalversionerna.

2 Lagförslag

2.1 Lag om sättande i kraft av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i konventionen om bekämpande av nukleär terrorism

1 §. I paragrafen ingår en bestämmelse, enligt vilken de bestämmelser i konventionen som hör till området för lagstiftningen gäller som lag sådana som Finland har förbundit sig till dem. Finland har inte för avsikt att göra vare sig något förbehåll tillåtet enligt artikel 23.2 eller något annat förbehåll.

2 §. I paragrafen ingår en bestämmelse om att centralkriminalpolisen är den myndighet i Finland som är ansvarig för att sända och ta emot sådan information mellan parterna som avses i artikel 7.4 i konventionen.

3 §. I paragrafen ingår den sedvanliga bestämmelsen om ikraftträdande, enligt vilken ikraftträdandet bestäms genom förordning av republikens president.

2.2 Strafflagen

34 kap. Om allmänfarliga brott

9 § Förberedelse till allmänfarligt brott

Det föreslås att paragrafens 2 moment ska ändras så att förberedelse till allmänfarligt brott ska den dömas, som i avsikt att begå ett kärnladdningsbrott

1) skaffar eller försöker skaffa, eller innehar eller försöker inneha ämnen som behövs för tillverkning av enkärnladdning,

2) skaffar eller försöker skaffa, tillverkar eller försöker tillverka, eller innehar eller försöker inneha anordningar som behövs i tillverkningen av sprängladdningar, eller

3) skaffar formler eller ritningar som behövs för tillverkning av en kärnladdning.

Varken försök till innehav av radioaktivt ämne eller en anordning i avsikt att begå ett kärnladdningsbrott eller försök att tillverka en anordning är straffbart enligt gällande finsk lag. Ikraftsättandet av konventionen ger på grund av artiklarna 2 och 5 upphov till en skyldighet för Finland att ändra sitt rättsläge på denna punkt, för att lagstiftningen inte ska stå i strid med konventionens bestämmelser. Även om konventionen inte kräver det, är det i konsekvensens namn skäl att samtidigt även straffbelägga försök till anskaffning av ämnen eller anordningar, eftersom anskaffningsbrott enligt gällande 9 § till sin allvarliga karaktär är jämförbara med innehavs- och tillverkningsbrott.

Genom att på förslaget sätt inkludera försöket till en handling i samma paragraf som den fullbordade handlingen jämföras ett försök till sin straffbarhet med en fullbordad handling. Om en handling har stannat på försöksstadiet, kan detta beaktas som en straffnedsättande faktor med stöd av den allmänna principen i 6 kap. 4 § i strafflagen.

44 kap. Om brott som äventyrar andras hälsa och säkerhet

12 a § *Straffbart innehav av radioaktivt ämne*

Det föreslås att det till kapitel 44 fogas en ny 12 a §, där innehav av ett radioaktivt ämne utan att ändamålet, för vilket strålning-

en som härrör ur ämnet används, uppfyller villkoren för säkerhetstillståndet som föreskrivs i 16 § 2 mom. i strålskyddslagen straffbeläggs, om inte strängare straff för gärningen föreskrivs någon annanstans i lag.

Begreppet radioaktivt ämne har definierats i 9 § i strålskyddslagen (592/1991). Radioaktivt ämne är ett ämne som sönderfaller av sig självt och sänder ut joniserande strålning. Enligt 9 § 2 mom. avgör strålsäkerhetscentralen i enskilda fall vid behov om ett ämne ska vara ett radioaktivt ämne. Strålskyddslagens definition är naturvetenskapligt sett klar och entydig. Dessutom är de så kallade frigränserna exakta och definierade på ett heltäckande sätt. Frigränser innebär till exempel att ämnen som innehåller i naturen förekommande radionuklider är befriade från säkerhetsövervakning enligt strålskyddslagen när de underskrider en viss gräns. Eftersom definitionerna grundar sig på allmän europeisk standard har man veterligen inte under den tid strålskyddslagen har varit i kraft behövt avgöra enskilda tolkningsfall om huruvida ett ämne är ett radioaktivt ämne som lyder under strålskyddslagens övervakningsförpliktelser eller inte.

Innehav och annan hantering av radioaktivt ämne är enligt 11 § i strålskyddslagen användning av strålning och kräver enligt lagens 16 § säkerhetstillstånd. Den som innehåller ett radioaktivt ämne utan sådant säkerhetstillstånd förfar lagstridigt och således orättmätigt. I § 61 i strålskyddslagen föreskrivs bötesstraff för verksamhetsutövare som uppsåtligen eller av oaktsamhet väsentligt försummar att söka påbjudet säkerhetstillstånd. Bestämmelsen i 61 § i strålskyddslagen är till sin karaktär en påföljd för en försummelse som hänför sig till en i sig godtagbar verksamhet och således för en snarast administrativ försummelse som inte är förknippad med orsakande av fara eller med något syfte att orsaka fara.

Syftet med den föreslagna bestämmelsen är att kriminalisera orättmätigt innehav av radioaktivt ämne i allmänhet, utgående från att innehav av ett radioaktivt ämne utan att ändamålet, för vilket strålningen som härrör ur ämnet används, uppfyller villkoren för säkerhetstillståndet som föreskrivs i strålskyddsla-

gen alltid inrymmer en potentiell möjlighet att det orsakar fara. Enligt strålskyddslagen kan säkerhetstillstånd för användning av radioaktivt ämne (vilket också innehav och annan hantering är) inte beviljas utan att det för verksamheten kan påvisas ett sådant vederbörligt användningsändamål som krävs i 16 § 2 mom. 1 punkten i strålskyddslagen. Den nu föreslagna bestämmelsen skulle alltså bli tillämplig när någon, som innehar ett radioaktivt ämne utan säkerhetstillstånd, inte kan påvisa ett godtagbart ändamål för användningen av det innehavda radioaktiva ämnet. I det fall att en utredning kan företas om att det innehavda radioaktiva ämnet har skaffats för ett användningsändamål som i sig kan anses motiverat, men att man underlåtit att söka om det säkerhetstillstånd strålskyddslagen kräver, ska handlingen i första hand betraktas som en försummelseförseelse enligt bestämmelserna i 61 § i strålskyddslagen. I praktiken framgår det av en sådan utredning till exempel uppgifter om verksamhetsutövarens utbildning, insikter i radioaktiva ämnen och historia om tidigare verksamhet i allmänhet. Om den som orättmätigt innehåller radioaktivt ämne inte tidigare har utövat tillåten verksamhet med strålningskällor, finns det skäl att anta att det orättmätiga innehavet ska straffas med stöd av den nu föreslagna bestämmelsen.

Subsidiaritetssomnämmandet hänger samman med att straffbestämmelser för brott med strängare straff i många fall kan bli tillämpliga. Som exempel kan nämnas kärnladdningsbrott (SL 34 kap. 6 §), förberedelse till allmänfarligt brott (SL 34 kap. 9 § 2 mom.), brott som begåtts i terroristiskt syfte (SL 34 a kap. 1 § 1 mom. 5 punkten) och förberedelse till brott som begås i terroristiskt syfte (SL 34 a kap. 2 §).

Det föreslagna högsta straffet på 6 månader fängelse har framför allt att göra med att det motsvarar det högsta straffet i SL 44 kap. 12 §, där det emellertid också krävs orsakande av fara. I straffbestämmelsen för enbart innehav kan det högsta föreskrivna straffet inte vara särskilt högt.

Bestämmelser om lagens ikraftträdande utfärdas genom förordning av statsrådet.

2.3 Kärnenergilagen

69 § Hänvisningsstadganden om straff

Paragrafens 3 mom. innehåller en hänvisning såväl till 34 kap. 9 § i strafflagen, som det föreslås att ska ändras, som till dess innehåll. För att överensställningen ska kvarstå kräver en ändring i strafflagen att också denna paragraf uppdateras så att den inbegriper hänvisningar till innehav och försök till innehav, försök till anskaffning samt tillverkning och försök till tillverkning.

Bestämmelser om lagens ikraftträdande utfärdas genom förordning av statsrådet.

3 Ikraftträdande

Konventionen träder i kraft 30 dagar efter att 22 parter har deponerat sitt ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument hos FN:s generalsekreterare. Detta kriterium har uppfyllts och konventionen trädde i kraft den 7 juli 2007. För Finlands del träder konventionen i kraft 30 dagar efter det att Finland har deponerat sitt godkännandeinstrument hos FN:s generalsekreterare. Lagen om sättande i kraft av de bestämmelser i konventionen som hör till området för lagstiftningen föreslås träda i kraft samtidigt som konventionen träder i kraft för Finlands del, vid en tidpunkt som bestäms genom förordning av republikens president. På motsvarande sätt föreslås lagarna om ändring av strafflagen och om ändring av kärnenergilagen träda i kraft samma dag genom förordning av statsrådet.

4 Behovet av riksdagens samtycke samt behandlingsordning

4.1 Behovet av riksdagens samtycke

Enligt 94 § 1 mom. i grundlagen krävs riksdagens godkännande bl.a. för sådana fördrag och andra internationella förpliktelser som innehåller bestämmelser som hör till området för lagstiftningen. Enligt grundlagsutskottets tolkning omfattar den godkännandebefogenhet som riksdagen enligt grundla-

gen har alla bestämmelser i anknytning till en internationell förpliktelse som i materiellt hänseende hör till området för lag. En bestämmelse i konventionen skall anses höra till området för lagstiftningen om: 1) den gäller utövande eller begränsning av någon grundläggande fri- eller rättighet som är skyddad i grundlagen, 2) den i övrigt gäller grunderna för individens rättigheter och skyldigheter, 3) den sak som bestämmelsen gäller enligt grundlagen skall regleras i lag, 4) det finns lagbestämmelser om den sak som lagen gäller eller 5) det enligt rådande uppfattning i Finland skall lagstiftas om saken. Detta är fallet oavsett om bestämmelsen strider mot eller överensstämmer med en lagbestämmelse i Finland (GrUU 11, 12 och 45/2000 rd).

Artiklarna 2, 5 och 6 i konventionen innehåller straffrättslig reglering. I artikel 2 definieras de handlingar som ska dömas som brottsliga, i artikel 5 föreskrivs det om straffen för dessa handlingar och i artikel 6 om de tillåtande grunderna. Enligt 8 § i grundlagen ska brott och straff regleras i lag. Således hör bestämmelserna i konventionen till området för lagstiftningen. Artiklarna 7 och 10–17 gäller internationellt straffrättsligt samarbete och hör som sådana till området för lagstiftningen.

4.2 Behandlingsordning

Konventionen innehåller inga bestämmelser som gäller grundlagen på det sätt som avses i 94 § 2 mom. eller 95 § 2 mom. i grundlagen. Konventionen kan enligt regeringens uppfattning därför godkännas med enkel majoritet och förslaget till ikraftträdandelag kan godkännas i vanlig lagstiftningsordning.

Förslaget till ändring av strafflagen innehåller inte bestämmelser som kräver en lagstiftningsordning i enlighet med 73 § i grundlagen. Sådana bestämmelser finns inte heller i förslaget till ändring av kärnenergilagen. Ingendera lagändringen kräver heller åtgärder av Ålands landsting. Bägge lagar kan godkännas i vanlig lagstiftningsordning.

Med stöd av vad som anförts ovan och i enlighet med 94 § i grundlagen föreslås det att

Riksdagen godkänner den internationella konventionen om bekämpande av nukleär terrorism som ingicks i New York den 13 april 2005.

Eftersom konventionen innehåller bestämmelser som hör till området för lagstiftningen, föreläggs Riksdagen samtidigt följande lagförslag:

1**Lag****om sättande i kraft av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i konventionen om bekämpande av nukleär terrorism**

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1 §

De bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i den internationella konventionen om bekämpande av nukleär terrorism som ingicks i New York den 13 april 2005 gäller som lag sådana Finland har förbundit sig till dem.

2 §

I Finland är centralkriminalpolisen den myndighet som ansvarar för att sända och ta emot sådan information mellan konventionsparterna som avses i artikel 7.4.

3 §

Om ikraftträdandet av denna lag bestäms genom förordning av republikens president.

2

Lag

om ändring av strafflagen

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i strafflagen av den 19 december 1889 (39/1889) 34 kap. 9 § 2 mom., sådant det lyder i lag 578/1995 och
fogas till 44 kap. en ny 12 a § som följer:

34 kap.

Om allmänfarliga brott

9 §

Förberedelse till allmänfarligt brott

För förberedelse till allmänfarligt brott döms också den som i avsikt att begå ett kärnladdningsbrott

1) skaffar eller försöker skaffa, eller innehar eller försöker inneha ämnen som behövs för tillverkning av en kärnladdning,

2) skaffar eller försöker skaffa, tillverkar eller försöker tillverka, eller innehar eller försöker inneha anordningar som behövs för tillverkning av en kärnladdning, eller

3) skaffar formler eller ritningar som behövs för tillverkning av en kärnladdning.

44 kap.

Om brott som äventyrar andras hälsa och säkerhet

12 a §

Straffbart innehav av radioaktivt ämne

Den som innehar ett radioaktivt ämne utan att ändamålet, för vilket strålningen som här rör ur ämnet används, uppfyller villkoren för säkerhetstillståndet som föreskrivs i 16 § 2 mom. i strålskyddslagen (592/1991) ska, om inte strängare straff för gärningen föreskrivs någon annanstans i lag, för *straffbart innehav av radioaktivt ämne* dömas till böter eller fängelse i högst sex månader.

Försök är straffbart.

Om ikraftträdandet av denna lag bestäms genom förordning av statsrådet.

3

Lag**om ändring av 69 § i kärnenergilagen**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i kärnenergilagen av den 11 december 1987 (990/1987) 69 § 3 mom., sådant det lyder i lag 593/1995, som följer:

69 §

Hänvisningsbestämmelser om straff

för tillverkning av en kärnladdning som hänför sig till kärnladdningsbrott finns i 34 kap. 9 § 2 mom. i strafflagen.

Bestämmelser om straff för brott som gäller anskaffning, innehav eller tillverkning av ämnen, anordningar, formler eller ritningar

Om ikraftträdandet av denna lag bestäms genom förordning av statsrådet.

Helsingfors den 12 juni 2008

Republikens President**TARJA HALONEN**

Utrikesministerns ställföreträdare
Statsminister *Matti Vanhanen*

2

Lag**om ändring av strafflagen**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i strafflagen av den 19 december 1889 (39/1889) 34 kap. 9 § 2 mom., sådant det lyder i lag 578/1995 och
fogas till 44 kap. en ny 12 a § som följer:

Gällande lydelse

34 kap.

Om allmänfarliga brott

9 §

Förberedelse till allmänfarligt brott

För förberedelse till allmänfarligt brott döms också den som i avsikt att begå ett kärnladdningsbrott skaffar anordningar, ämnen, formler eller ritningar som behövs för att tillverka en kärnladdning.

Föreslagen lydelse

34 kap.

Om allmänfarliga brott

9 §

Förberedelse till allmänfarligt brott

För förberedelse till allmänfarligt brott döms också den som i avsikt att begå ett kärnladdningsbrott

1) skaffar eller försöker skaffa, eller innehar eller försöker inneha ämnen som behövs för tillverkning av en kärnladdning,

2) skaffar eller försöker skaffa, tillverkar eller försöker tillverka, eller innehar eller försöker inneha anordningar som behövs för tillverkning av en kärnladdning, eller

3) skaffar formler eller ritningar som behövs för tillverkning av en kärnladdning.

44 kap.

Om brott som äventyrar andras hälsa och säkerhet

12 a §

Straffbart innehav av radioaktivt ämne

Den som innehar ett radioaktivt ämne utan att ändamålet, för vilket strålningen som

RP 80/2008 rd

Föreslagen lydelse

här rör ur ämnet används, uppfyller villkoren för säkerhetstillståndet som föreskrivs i 16 § 2 mom. i strålskyddslagen (592/1991) ska, om inte strängare straff för gärningen föreskrivs någon annanstans i lag, för straffbart innehav av radioaktivt ämne dömas till böter eller fängelse i högst sex månader.

Försök är straffbart.

Om ikraftträdandet av denna lag bestäms genom förordning av statsrådet.

3

Lag**om ändring av 69 § i kärnenergilagen**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i kärnenergilagen av den 11 december 1987 (990/1987) 69 § 3 mom., sådant det lyder i lag 593/1995, som följer:

Gällande lydelse

69 §

Hänvisningsbestämmelser om straff

Om straff för anskaffning av anordningar, ämnen, formler eller ritningar som behövs för att tillverka en kärnladdning, i syfte att begå ett kärnladdningsbrott, stadgas i 34 kap. 9 § strafflagen.

Föreslagen lydelse

69 §

Hänvisningsbestämmelser om straff

Bestämmelser om straff för brott som gäller anskaffning, innehav eller tillverkning av ämnen, anordningar, formler eller ritningar för tillverkning av en kärnladdning som hänför sig till kärnladdningsbrott finns i 34 kap. 9 § 2 mom. i strafflagen.

Om ikraftträdandet av denna lag bestäms genom förordning av statsrådet.

*Fördragstext***INTERNATIONELL KONVENTION OM
BEKÄMPANDE AV NUKLEÄR
TERRORISM**

Parterna i denna konvention,

som uppmärksammar ändamålen och grundsatserna i Förenta nationernas stadga om upprätthållande av internationell fred och säkerhet och främjande av god grannsämja, vänskapliga förbindelser och samarbete mellan staterna,

som erinrar om förklaringen i anledning av Förenta nationernas femtioårsjubileum den 24 oktober 1995,

som erkänner alla staters rätt att utveckla och tillämpa kärnenergi för fredliga ändamål samt deras lagliga intressen i eventuell vinning av fredlig tillämpning av kärnenergi,

som beaktar konventionen om fysiskt skydd av kärnämne från 1980,

som är djupt oroade över de tilltagande terrordåden i alla dess former och yttringar i hela världen,

som även erinrar om förklaringen om åtgärder för att undanröja internationell terrorism, bifogad generalförsamlingens resolution 49/60 av den 9 december 1994, där bland annat Förenta nationernas medlemsstater högtidligt bekräftar sitt kategoriska fördömande av alla terrordåd, terrorismetoder och terrorismanipulationer såsom brottsliga och oförsvarliga var de än begås och vem som än begår dem, inbegripet handlingar som äventyrar de vänskapliga relationerna mellan stater och folk och hotar staternas territoriella integritet och säkerhet,

**INTERNATIONAL CONVENTION
FOR THE SUPPRESSION OF ACTS OF
NUCLEAR TERRORISM**

The States Parties to this Convention,

Having in mind the purposes and principles of the Charter of the United Nations concerning the maintenance of international peace and security and the promotion of good-neighbourliness and friendly relations and cooperation among States,

Recalling the Declaration on the Occasion of the Fiftieth Anniversary of the United Nations of 24 October 1995,

Recognizing the right of all States to develop and apply nuclear energy for peaceful purposes and their legitimate interests in the potential benefits to be derived from the peaceful application of nuclear energy,

Bearing in mind the Convention on the Physical Protection of Nuclear Material of 1980,

Deeply concerned about the worldwide escalation of acts of terrorism in all its forms and manifestations,

Recalling the Declaration on Measures to Eliminate International Terrorism annexed to General Assembly resolution 49/60 of 9 December 1994, in which, inter alia, the States Members of the United Nations solemnly reaffirm their unequivocal condemnation of all acts, methods and practices of terrorism as criminal and unjustifiable, wherever and by whomever committed, including those which jeopardize the friendly relations among States and peoples and threaten the territorial integrity and security of States,

som konstaterar att staterna i förklaringen även uppmanas att omedelbart se över räckvidden av befintliga internationella rättsregler om förebyggande, bekämpande och undanröjande av terrorism i alla dess former och yttningar i syfte att säkerställa att det finns ett omfattande rättsligt ramverk som täcker frågans alla aspekter,

som erinrar om generalförsamlingens resolution 51/210 av den 17 december 1996 och den förklaring till komplettering av 1994 års förklaring om åtgärder för att undandöja internationell terrorism som bifogades resolutionen,

som även erinrar om att det i enlighet med generalförsamlingens resolution 51/210 upprättades en specialkommitté med uppgift att bland annat förbereda en internationell konvention om bekämpning av nukleär terrorism för att komplettera redan befintliga internationella rättsliga instrument på området,

som konstaterar att nukleära terrordåd kan få de mest förödande konsekvenser och hota internationell fred och säkerhet,

som även konstaterar att sådana attacker inte beaktas tillräckligt i de befintliga multilaterala fördragens bestämmelser,

som är övertygade om att det föreligger ett tvingande behov av att öka det internationella samarbetet mellan stater när det gäller att utforma och vidta verkningsfulla och praktiska åtgärder för att förebygga sådana terrordåd och för att lagföra och bestraffa de skyldiga,

som konstaterar att parternas försvarsmakts verksamhet regleras av folkrättsliga regler som ligger utanför ramen för denna konvention och att det faktum att vissa handlingar inte berörs av denna konvention inte innebär att på annat sätt olagliga handlingar godtas eller legitimeras eller att lagföring enligt annan lagstiftning är utesluten,

har kommit överens om följande:

Noting that the Declaration also encouraged States to review urgently the scope of the existing international legal provisions on the prevention, repression and elimination of terrorism in all its forms and manifestations, with the aim of ensuring that there is a comprehensive legal framework covering all aspects of the matter,

Recalling General Assembly resolution 51/210 of 17 December 1996 and the Declaration to Supplement the 1994 Declaration on Measures to Eliminate International Terrorism annexed thereto,

Recalling also that, pursuant to General Assembly resolution 51/210, an ad hoc committee was established to elaborate, inter alia, an international convention for the suppression of acts of nuclear terrorism to supplement related existing international instruments,

Noting that acts of nuclear terrorism may result in the gravest consequences and may pose a threat to international peace and security,

Noting also that existing multilateral legal provisions do not adequately address those attacks,

Being convinced of the urgent need to enhance international cooperation between States in devising and adopting effective and practical measures for the prevention of such acts of terrorism and for the prosecution and punishment of their perpetrators,

Noting that the activities of military forces of States are governed by rules of international law outside of the framework of this Convention and that the exclusion of certain actions from the coverage of this Convention does not condone or make lawful otherwise unlawful acts, or preclude prosecution under other laws,

Have agreed as follows:

Artikel 1

I denna konvention används följande beteckningar med de betydelser som här anges:

1. Radioaktivt ämne: kärnämne eller annat radioaktivt ämne, som innehåller självsönderfallande nuklider (en process där det förekommer joniserande strålning av ett eller flera slag, såsom alfa-, beta-, neutron- eller gammastrålning) och som på grund av sina radiologiska eller fissila egenskaper kan orsaka död, allvarlig kroppsskada eller avsevärd skada på egendom eller miljö.

2. Kärnämne: plutonium, undantaget plutonium med en halt av plutonium 238 större än 80 procent; uran 233; uran anrikat med uran 235 eller uran 233; uran i annan form än som malm eller malmavfall som innehåller den blandning av isotoper som förekommer i naturen; och varje produkt som innehåller en eller flera av de nämnda ämnena; varvid

uran anrikat med uran 235 eller uran 233; uran som innehåller uran 235 eller uran 233 eller båda i så stor mängd att mängdförhållandet mellan summan av dessa två isotoper och isotop 238 är större än förhållandet mellan isotop 235 och isotop 238 i naturligt uran.

3. Kärnenergianläggning:

(a) kärnreaktor, inbegripet reaktorer installerade i fartyg, fordon, luftfartyg eller rymdföremål, som används som energikälla för att transportera dessa fartyg, fordon, luftfartyg eller rymdfartyg eller för annat ändamål;

(b) anläggning eller transportanordning som används för att producera, lagra, behandla eller transportera radioaktivt ämne.

4. Anordning:

(a) kärnladdning; eller

(b) anordning för utspridning av radioaktivt ämne eller strålningsanläggning, som på grund av sina radiologiska egenskaper kan orsaka död, allvarlig kroppsskada eller avsevärd skada på egendom eller miljö.

5. Statliga anläggningar: fasta eller tillfälliga anläggningar eller transportmedel som företräddare för en stat, en regering, en lagstiftande församling eller domstol, eller tjänstemän eller andra arbetstagare i en stat eller annan offentlig myndighet eller offentligt organ,

Article 1

For the purposes of this Convention:

1. "Radioactive material" means nuclear material and other radioactive substances which contain nuclides which undergo spontaneous disintegration (a process accompanied by emission of one or more types of ionizing radiation, such as alpha-, beta-, neutron particles and gamma rays) and which may, owing to their radiological or fissile properties, cause death, serious bodily injury or substantial damage to property or to the environment.

2. "Nuclear material" means plutonium, except that with isotopic concentration exceeding 80 per cent in plutonium-238; uranium-233; uranium enriched in the isotope 235 or 233; uranium containing the mixture of isotopes as occurring in nature other than in the form of ore or ore residue; or any material containing one or more of the foregoing;

Whereby "uranium enriched in the isotope 235 or 233" means uranium containing the isotope 235 or 233 or both in an amount such that the abundance ratio of the sum of these isotopes to the isotope 238 is greater than the ratio of the isotope 235 to the isotope 238 occurring in nature.

3. "Nuclear facility" means:

(a) Any nuclear reactor, including reactors installed on vessels, vehicles, aircraft or space objects for use as an energy source in order to propel such vessels, vehicles, aircraft or space objects or for any other purpose;

(b) Any plant or conveyance being used for the production, storage, processing or transport of radioactive material.

4. "Device" means:

(a) Any nuclear explosive device; or

(b) Any radioactive material dispersal or radiation-emitting device which may, owing to its radiological properties, cause death, serious bodily injury or substantial damage to property or to the environment.

5. "State or government facility" includes any permanent or temporary facility or conveyance that is used or occupied by representatives of a State, members of a Government, the legislature or the judiciary or by officials or employees of a State or any other public

eller tjänstemän eller andra arbetstagare i en mellanstatlig organisation använder eller har till sitt förfogande vid tjänsteutövning.

6. En stats försvarsmakt: en stats väpnade styrkor som är organiserade, utbildade och utrustade enligt statens nationella lagstiftning, huvudsakligen för nationellt försvar eller nationell säkerhet och personer som är verksamma till stöd för dessa väpnade styrkor och står under dessas formella befäl, kontroll och ansvar.

Artikel 2

1. En person begår ett brott i den mening som avses i denna konvention, om den lagstridigt och uppsåtligt

a) innehar radioaktivt ämne eller tillverkar eller innehar en anordning

i) med uppsåt att orsaka död eller allvarlig kroppsskada, eller

ii) med uppsåt att orsaka avsevärd skada på egendom eller miljö,

b) använder radioaktivt ämne eller en anordning, använder eller skadar en kärnenergianläggning på ett sätt som orsakar utsläpp eller risk för utsläpp av radioaktivt ämne,

i) med uppsåt att orsaka död eller allvarlig kroppsskada, eller

ii) med uppsåt att orsaka avsevärd skada på egendom eller miljö, eller

iii) med uppsåt att tvinga en fysisk eller juridisk person, en internationell organisation eller en stat att utföra eller avstå från att utföra en handling.

2. En person begår även ett brott om den

a) hotar att begå ett brott som anges i stycke 1 b, under omständigheter som gör hotet trovärdigt, eller

b) lagstridigt och uppsåtligt genom hot kräver att få ett radioaktivt ämne, en anordning eller en kärnenergianläggning i sin besittning, under omständigheter som gör hotet trovärdigt eller genom våld.

3. En person begår även ett brott om den försöker begå ett brott som anges i stycke 1.

4. En person begår även ett brott om den

authority or entity or by employees or officials of an intergovernmental organization in connection with their official duties.

6. "Military forces of a State" means the armed forces of a State which are organized, trained and equipped under its internal law for the primary purpose of national defence or security and persons acting in support of those armed forces who are under their formal command, control and responsibility.

Article 2

1. Any person commits an offence within the meaning of this Convention if that person unlawfully and intentionally:

(a) Possesses radioactive material or makes or possesses a device:

(i) With the intent to cause death or serious bodily injury; or

(ii) With the intent to cause substantial damage to property or to the environment;

(b) Uses in any way radioactive material or a device, or uses or damages a nuclear facility in a manner which releases or risks the release of radioactive material:

(i) With the intent to cause death or serious bodily injury; or

(ii) With the intent to cause substantial damage to property or to the environment; or

(iii) With the intent to compel a natural or legal person, an international organization or a State to do or refrain from doing an act.

2. Any person also commits an offence if that person:

(a) Threatens, under circumstances which indicate the credibility of the threat, to commit an offence as set forth in paragraph 1 (b) of the present article; or

(b) Demands unlawfully and intentionally radioactive material, a device or a nuclear facility by threat, under circumstances which indicate the credibility of the threat, or by use of force.

3. Any person also commits an offence if that person attempts to commit an offence as set forth in paragraph 1 of the present article.

4. Any person also commits an offence if that person:

a) medverkar till ett brott som anges i stycke 1, 2 eller 3, eller

b) organiserar eller instruerar andra att begå ett brott som anges i stycke 1, 2 eller 3, eller

c) på något annat sätt medverkar till att en grupp som handlar i gemensamt syfte begår ett eller flera brott som anges i stycke 1, 2 eller 3, varvid denna medverkan måste vara uppsåtlig och antingen ske i syfte att främja gruppens allmänna brottsliga verksamhet eller syfte eller i vetskap om dess avsikt att begå ifrågavarande brott.

Artikel 3

Denna konvention är inte tillämplig om brottet begås inom en enda parts territorium, den som misstänks för brottet och offren är medborgare i den staten, den som misstänks för brottet påträffas inom partens territorium och ingen annan part har en grund enligt stycke 1 eller 2 i artikel 9 för att utöva domsrätt, bortsett från att bestämmelserna i artikel 7, 12, 14, 15, 16 och 17 i förekommande fall ska tillämpas i sådana fall.

Artikel 4

1. Ingen bestämmelse i denna konvention ska inverka på staters och enskildas andra rättigheter, skyldigheter och ansvar enligt folkrätten, särskilt enligt ändamålen och grundsatserna i Förenta nationernas stadga och internationell humanitär rätt.

2. Denna konvention är inte tillämplig på sådan verksamhet av väpnade styrkor under en väpnad konflikt som regleras av internationell humanitär rätt, med den innebörd dessa termer har i sådan rätt, inte heller på den verksamhet som utövas av en stats försvarsmakt när den fullgör sina officiella uppgifter, i den mån verksamheten regleras av andra folkrättsliga regler.

3. Bestämmelserna i stycke 2 ska inte tolkas godta eller legitimera på annat sätt lagstridiga handlingar eller hindra lagföring med stöd av andra lagar.

(a) Participates as an accomplice in an offence as set forth in paragraph 1, 2 or 3 of the present article; or

(b) Organizes or directs others to commit an offence as set forth in paragraph 1, 2 or 3 of the present article; or

(c) In any other way contributes to the commission of one or more offences as set forth in paragraph 1, 2 or 3 of the present article by a group of persons acting with a common purpose; such contribution shall be intentional and either be made with the aim of furthering the general criminal activity or purpose of the group or be made in the knowledge of the intention of the group to commit the offence or offences concerned.

Article 3

This Convention shall not apply where the offence is committed within a single State, the alleged offender and the victims are nationals of that State, the alleged offender is found in the territory of that State and no other State has a basis under article 9, paragraph 1 or 2, to exercise jurisdiction, except that the provisions of articles 7, 12, 14, 15, 16 and 17 shall, as appropriate, apply in those cases.

Article 4

1. Nothing in this Convention shall affect other rights, obligations and responsibilities of States and individuals under international law, in particular the purposes and principles of the Charter of the United Nations and international humanitarian law.

2. The activities of armed forces during an armed conflict, as those terms are understood under international humanitarian law, which are governed by that law are not governed by this Convention, and the activities undertaken by military forces of a State in the exercise of their official duties, inasmuch as they are governed by other rules of international law, are not governed by this Convention.

3. The provisions of paragraph 2 of the present article shall not be interpreted as condoning or making lawful otherwise unlawful acts, or precluding prosecution under other laws.

4. Denna konvention gäller inte och kan inte på något sätt tolkas gälla lagligheten i konventionsparternas användning av kärnvapen eller hot om användning av kärnvapen.

4. This Convention does not address, nor can it be interpreted as addressing, in any way, the issue of the legality of the use or threat of use of nuclear weapons by States.

Artikel 5

Varje konventionspart ska vidta de åtgärder som fordras

- a) för att i sin nationella lagstiftning fastställa brott som anges i artikel 2 som brottsliga handlingar;
- b) för att belägga dessa brott med straff som beaktar brottens allvarliga karaktär.

Article 5

Each State Party shall adopt such measures as may be necessary:

- (a) To establish as criminal offences under its national law the offences set forth in article 2;
- (b) To make those offences punishable by appropriate penalties which take into account the grave nature of these offences.

Artikel 6

Varje konventionspart ska vidta de åtgärder som fordras, i förekommande fall inbegripet nationell lagstiftning, för att säkerställa att brottsliga handlingar inom konventionens tillämpningsområde, särskilt om de är avsedda eller ägnade att framkalla skräck hos allmänheten, hos en grupp personer eller hos vissa personer, inte under några omständigheter ska kunna rättfärdigas genom politiska, filosofiska, rasrelaterade, etniska, religiösa eller andra likartade överväganden utan att de beläggs med straff som står i överensstämmelse med deras allvarliga karaktär.

Article 6

Each State Party shall adopt such measures as may be necessary, including, where appropriate, domestic legislation, to ensure that criminal acts within the scope of this Convention, in particular where they are intended or calculated to provoke a state of terror in the general public or in a group of persons or particular persons, are under no circumstances justifiable by considerations of a political, philosophical, ideological, racial, ethnic, religious or other similar nature and are punished by penalties consistent with their grave nature.

Artikel 7

1. Konventionsparterna ska samarbeta
 - a) genom att vidta alla möjliga åtgärder, om nödvändigt genom att i förekommande fall anpassa sin nationella lagstiftning, för att förebygga och motverka att det inom deras respektive territorier görs förberedelser för ett brott som anges i artikel 2 att begås inom eller utanför deras territorier, däribland åtgärder för att inom sina territorier förbjuda sådana personers, grupper eller organisationers olagliga aktiviteter som främjar, anstiftar till, organiserar, medvetet finansierar, medvetet ger tekniskt stöd eller upplysningar för eller som är delaktiga i dessa brott,
 - b) genom att utbyta korrekt och verifierad information i enlighet med sin nationella rätt och på det sätt och med iakttagande av de villkor som föreskrivs i denna konvention och

Article 7

1. States Parties shall cooperate by:
 - (a) Taking all practicable measures, including, if necessary, adapting their national law, to prevent and counter preparations in their respective territories for the commission within or outside their territories of the offences set forth in article 2, including measures to prohibit in their territories illegal activities of persons, groups and organizations that encourage, instigate, organize, knowingly finance or knowingly provide technical assistance or information or engage in the perpetration of those offences;
 - (b) Exchanging accurate and verified information in accordance with their national law and in the manner and subject to the conditions specified herein, and coordinating

genom att samordna administrativa och andra åtgärder som i förekommande fall vidtas för att upptäcka, förebygga, avvärja eller undersöka brott som anges i artikel 2 och även för att lagföra personer misstänkta för att ha gjort sig skyldiga till något av dessa brott. Särskilt ska varje konventionspart vidta lämpliga åtgärder för att ofördröjligen underrätta de andra konventionsparter som anges i artikel 9 om uppgifter som kommit till deras kännedom om att brott som anges i artikel 2 har begåtts eller förbereds samt för att i förekommande fall underrätta internationella organisationer.

2. Konventionsparterna ska i överensstämmelse med sin nationella rätt vidta de åtgärder som fordras för att säkerställa att all konfidentiell information de i enlighet med bestämmelserna i denna konvention får av en annan konventionspart eller genom deltagande i aktioner för att genomföra denna konvention hålls konfidentiell. Om en konventionspart ger en internationell organisation konfidentiella uppgifter, måste åtgärder vidtas för att säkerställa att uppgifterna hålls konfidentiella.

3. Parterna ska genom denna konvention inte förutsättas lämna ut information som de enligt nationell rätt inte har rätt att lämna ut eller som skulle riskera den berörda partens säkerhet eller det fysiska skyddet av kärnämne.

4. Konventionsparterna ska underrätta Förenta nationernas generalsekreterare sina behöriga myndigheter och kontakter som ansvarar för att sända och ta emot den information som avses i denna artikel. Förenta nationernas generalsekreterare ska förmedla uppgifterna om behöriga myndigheter och kontakter till alla konventionsparter och till Internationella atomenergiorganisationen. Dessa myndigheter och kontakter måste ständigt kunna nås.

Artikel 8

För att förebygga sådana brott som avses i denna konvention strävar konventionsparterna med alla medel efter att vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa skyddet av radioaktivt ämne, med beaktande av relevanta rekommendationer och åtgärder från Internationella atomenergiorganisationen.

administrative and other measures taken as appropriate to detect, prevent, suppress and investigate the offences set forth in article 2 and also in order to institute criminal proceedings against persons alleged to have committed those crimes. In particular, a State Party shall take appropriate measures in order to inform without delay the other States referred to in article 9 in respect of the commission of the offences set forth in article 2 as well as preparations to commit such offences about which it has learned, and also to inform, where appropriate, international organizations.

2. States Parties shall take appropriate measures consistent with their national law to protect the confidentiality of any information which they receive in confidence by virtue of the provisions of this Convention from another State Party or through participation in an activity carried out for the implementation of this Convention. If States Parties provide information to international organizations in confidence, steps shall be taken to ensure that the confidentiality of such information is protected.

3. States Parties shall not be required by this Convention to provide any information which they are not permitted to communicate pursuant to national law or which would jeopardize the security of the State concerned or the physical protection of nuclear material.

4. States Parties shall inform the Secretary-General of the United Nations of their competent authorities and liaison points responsible for sending and receiving the information referred to in the present article. The Secretary-General of the United Nations shall communicate such information regarding competent authorities and liaison points to all States Parties and the International Atomic Energy Agency. Such authorities and liaison points must be accessible on a continuous basis.

Article 8

For purposes of preventing offences under this Convention, States Parties shall make every effort to adopt appropriate measures to ensure the protection of radioactive material, taking into account relevant recommendations and functions of the International Atomic Energy Agency.

Artikel 9

1. Varje konventionspart ska vidta de åtgärder som fordras för att ställa de brott som anges i artikel 2 under sin jurisdiktion

a) när brottet begås inom partens territorium,

b) när brottet begås ombord på ett fartyg som för partens flagg eller ombord på ett luftfartyg som är registrerat enligt dess lagstiftning när brottet begås, eller

c) när brottet begås av en av partens medborgare.

2. En konventionspart får även fastställa att den har jurisdiktion beträffande varje sådant brott

a) när brottet begås mot en av partens medborgare,

b) när brottet begås utomlands mot en av partens statliga anläggningar, inbegripet partens ambassader och andra diplomatiska eller konsuler lokaler,

c) när brottet begås av en statslös person med hemvist inom partens territorium,

d) när brottet begås vid ett försök att tvinga parten att utföra eller avstå från att utföra en handling, eller

e) när brottet begås ombord på ett luftfartyg som används av partens regering.

3. Varje konventionspart ska vid ratifikation, godtagande eller godkännande av eller anslutning till konventionen underrätta Förenta nationernas generalsekreterare om den jurisdiktion den i enlighet med stycke 2 har fastställt i sin nationella lagstiftning. Så snart ändringar företas ska konventionsparten ifråga underrätta generalsekreteraren.

4. Varje konventionspart ska även vidta de åtgärder som fordras för att den ska kunna utöva jurisdiktion över brott som anges i artikel 2 i de fall, då den som misstänks för brottet befinner sig inom partens territorium och parten inte utlämnar vederbörande till någon av de konventionsparter som har fastställt att de har jurisdiktion i enlighet med stycke 1 eller 2.

Article 9

1. Each State Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in article 2 when:

(a) The offence is committed in the territory of that State; or

(b) The offence is committed on board a vessel flying the flag of that State or an aircraft which is registered under the laws of that State at the time the offence is committed; or

(c) The offence is committed by a national of that State.

2. A State Party may also establish its jurisdiction over any such offence when:

(a) The offence is committed against a national of that State; or

(b) The offence is committed against a State or government facility of that State abroad, including an embassy or other diplomatic or consular premises of that State; or

(c) The offence is committed by a stateless person who has his or her habitual residence in the territory of that State; or

(d) The offence is committed in an attempt to compel that State to do or abstain from doing any act; or

(e) The offence is committed on board an aircraft which is operated by the Government of that State.

3. Upon ratifying, accepting, approving or acceding to this Convention, each State Party shall notify the Secretary-General of the United Nations of the jurisdiction it has established under its national law in accordance with paragraph 2 of the present article. Should any change take place, the State Party concerned shall immediately notify the Secretary-General.

4. Each State Party shall likewise take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in article 2 in cases where the alleged offender is present in its territory and it does not extradite that person to any of the States Parties which have established their jurisdiction in accordance with paragraph 1 or 2 of the present article.

5. Denna konvention utesluter inte att en konventionspart utövar straffrättslig jurisdiktion i enlighet med sin nationella lagstiftning.

5. This Convention does not exclude the exercise of any criminal jurisdiction established by a State Party in accordance with its national law.

Artikel 10

1. När en konventionspart har mottagit information om att det inom dess territorium har begåtts eller begås ett brott som anges i artikel 2 eller om att en person som har begått eller misstänks för att ha begått ett sådant brott kan befinna sig där, ska parten vidta nödvändiga åtgärder i enlighet med sin nationella rätt för att utreda de omständigheter informationen avser.

2. Efter att ha övertygat sig om att omständigheterna motiverar det ska den konventionspart, inom vars territorium den som har begått brottet eller som misstänks för detta befinner sig, vidta lämpliga åtgärder i enlighet med sin nationella rätt för att säkerställa personens närvaro för åtal eller utlämning.

3. Den som är föremål för de åtgärder som anges i stycke 2 ska ha rätt att

a) ofördröjligen sätta sig i förbindelse med närmaste behöriga företrädare för den stat där personen är medborgare eller för den stat som annars är behörig att tillvarata personens rättigheter eller, om personen är statslös, för den stat inom vars territorium personen har hemvist,

b) ta emot besök av en företrädare för den staten, och

c) bli informerad om sina rättigheter enligt a och b.

4. De rättigheter som avses i stycke 3 ska utövas i enlighet med lagar och andra författningar hos den part inom vars territorium den som har begått brottet eller som misstänks för detta befinner sig, under förutsättning att dessa lagar och andra författningar gör det möjligt att fullt ut uppnå de syften som avses med de enligt stycke 3 tillerkända rättigheterna.

5. Bestämmelserna i stycke 3 och 4 ska inte inverka på rätten för en konventionspart med anspråk på domsrätt enligt artikel 9 stycke 1 c och 2 c att be Internationella Rödakorskom-

Article 10

1. Upon receiving information that an offence set forth in article 2 has been committed or is being committed in the territory of a State Party or that a person who has committed or who is alleged to have committed such an offence may be present in its territory, the State Party concerned shall take such measures as may be necessary under its national law to investigate the facts contained in the information.

2. Upon being satisfied that the circumstances so warrant, the State Party in whose territory the offender or alleged offender is present shall take the appropriate measures under its national law so as to ensure that person's presence for the purpose of prosecution or extradition.

3. Any person regarding whom the measures referred to in paragraph 2 of the present article are being taken shall be entitled:

(a) To communicate without delay with the nearest appropriate representative of the State of which that person is a national or which is otherwise entitled to protect that person's rights or, if that person is a stateless person, the State in the territory of which that person habitually resides;

(b) To be visited by a representative of that State;

(c) To be informed of that person's rights under subparagraphs (a) and (b).

4. The rights referred to in paragraph 3 of the present article shall be exercised in conformity with the laws and regulations of the State in the territory of which the offender or alleged offender is present, subject to the provision that the said laws and regulations must enable full effect to be given to the purposes for which the rights accorded under paragraph 3 are intended.

5. The provisions of paragraphs 3 and 4 of the present article shall be without prejudice to the right of any State Party having a claim to jurisdiction in accordance with article 9,

mittén sätta sig i förbindelse med och besöka den som misstänks för brottet.

6. Om en konventionspart har tagit någon i fängsligt förvar i enlighet med denna artikel ska den direkt eller med Förenta nationernas generalsekreterares förmedling omedelbart underrätta de konventionsparter som i enlighet med artikel 9 stycke 1 och 2 har fastställt att de har domsrätt beträffande brottet, och om den finner det lämpligt andra konventionsparter som kan ha intresse i det, om att personen har tagits i fängsligt förvar och om omständigheterna som motiverar att så har skett. Den konventionspart som verkställer en utredning som avses i stycke 1 ska genast underrätta de nämnda konventionsparterna om resultatet och ange huruvida den avser utöva domsrätt.

Artikel 11

1. I de fall där artikel 9 är tillämplig ska den konventionspart inom vars territorium den misstänkte befinner sig, om den inte utlämnar vederbörande, undantagslöst och oavsett om brottet har begåtts inom dess territorium eller inte vara skyldig att utan onödigt dröjsmål och i den ordning dess lagstiftning kräver överlämna ärendet till sina behöriga myndigheter för lagföring. Dessa myndigheter ska fatta beslut enligt samma regler som i enlighet med partens lagstiftning gäller för varje annat brott av allvarlig karaktär.

2. Om en konventionspart enligt sin nationella rätt har rätt att utlämna eller på annat sätt överlämna en av sina medborgare endast på villkor att vederbörande återlämnas till parten för att avtjäna det straff personen ådömts i den rättegång eller det förfarande för vilket utlämnandet eller överlämnandet begärdes, och denna part och den stat som begärt utlämning är överens om detta alternativ och om andra villkor de anser relevanta, ska en sådan villkorlig utlämning eller överlämning vara tillräcklig för att upphäva den skyldighet som anges i stycke 1 i denna artikel.

Artikel 12

Den som tas i fängsligt förvar eller är föremål för andra åtgärder eller förfaranden med

paragraph 1 (c) or 2 (c), to invite the International Committee of the Red Cross to communicate with and visit the alleged offender.

6. When a State Party, pursuant to the present article, has taken a person into custody, it shall immediately notify, directly or through the Secretary-General of the United Nations, the States Parties which have established jurisdiction in accordance with article 9, paragraphs 1 and 2, and, if it considers it advisable, any other interested States Parties, of the fact that that person is in custody and of the circumstances which warrant that person's detention. The State which makes the investigation contemplated in paragraph 1 of the present article shall promptly inform the said States Parties of its findings and shall indicate whether it intends to exercise jurisdiction.

Article 11

1. The State Party in the territory of which the alleged offender is present shall, in cases to which article 9 applies, if it does not extradite that person, be obliged, without exception whatsoever and whether or not the offence was committed in its territory, to submit the case without undue delay to its competent authorities for the purpose of prosecution, through proceedings in accordance with the laws of that State. Those authorities shall take their decision in the same manner as in the case of any other offence of a grave nature under the law of that State.

2. Whenever a State Party is permitted under its national law to extradite or otherwise surrender one of its nationals only upon the condition that the person will be returned to that State to serve the sentence imposed as a result of the trial or proceeding for which the extradition or surrender of the person was sought, and this State and the State seeking the extradition of the person agree with this option and other terms they may deem appropriate, such a conditional extradition or surrender shall be sufficient to discharge the obligation set forth in paragraph 1 of the present article.

Article 12

Any person who is taken into custody or regarding whom any other measures are

stöd av denna konvention ska garanteras en rättvis behandling som innefattar åtnjutande av alla rättigheter och garantier i enlighet med lagstiftningen hos den part inom vars territorium personen befinner sig och i enlighet med tillämpliga folkrättsliga bestämmelser, däribland principerna om de mänskliga rättigheterna.

Artikel 13

1. De brott som anges i artikel 2 ska anses höra till de utlämningsbara brotten i varje utlämningsavtal som innan denna konvention träder i kraft redan föreligger mellan konventionsparter. Parterna åtar sig att ta med sådana brott som utlämningsbara brott i varje inbördes utlämningsavtal som senare ingås mellan dem.

2. Om en konventionspart som ställer ett utlämningsavtal som villkor för utlämning mottar en begäran om utlämning från en part, med vilken den inte har ingått något sådant avtal, får den fritt välja att betrakta denna konvention som laglig grund för utlämning för brott som anges i artikel 2. Utlämningen ska ske i enlighet med de övriga villkor som föreskrivs i lagstiftningen hos den part som mottagit begäran om utlämning.

3. Konventionsparter som inte ställer utlämningsavtal som villkor för utlämning ska sinsemellan betrakta de brott som anges i artikel 2 som utlämningsbara brott, i enlighet med de villkor som föreskrivs i lagstiftningen hos den part som mottagit begäran.

4. Om det är nödvändigt vid utlämning mellan konventionsparter, ska de brott som anges i artikel 2 behandlas som om de hade begåtts inte endast på gärningsorten utan även inom de konventionsparters territorium som har fastställt att de har domsrätt i enlighet med artikel 9 stycke 1 och 2.

5. Bestämmelserna i alla fördrag och andra regleringar om utlämning mellan konventionsparter med avseende på brott som anges i artikel 2 ska mellan parterna anses vara ändrade i den utsträckning de är oförenliga med denna konvention.

Artikel 14

1. Konventionsparterna ska lämna varandra största möjliga rättsliga hjälp i samband med

taken or proceedings are carried out pursuant to this Convention shall be guaranteed fair treatment, including enjoyment of all rights and guarantees in conformity with the law of the State in the territory of which that person is present and applicable provisions of international law, including international law of human rights.

Article 13

1. The offences set forth in article 2 shall be deemed to be included as extraditable offences in any extradition treaty existing between any of the States Parties before the entry into force of this Convention. States Parties undertake to include such offences as extraditable offences in every extradition treaty to be subsequently concluded between them.

2. When a State Party which makes extradition conditional on the existence of a treaty receives a request for extradition from another State Party with which it has no extradition treaty, the requested State Party may, at its option, consider this Convention as a legal basis for extradition in respect of the offences set forth in article 2. Extradition shall be subject to the other conditions provided by the law of the requested State.

3. States Parties which do not make extradition conditional on the existence of a treaty shall recognize the offences set forth in article 2 as extraditable offences between themselves, subject to the conditions provided by the law of the requested State.

4. If necessary, the offences set forth in article 2 shall be treated, for the purposes of extradition between States Parties, as if they had been committed not only in the place in which they occurred but also in the territory of the States that have established jurisdiction in accordance with article 9, paragraphs 1 and 2.

5. The provisions of all extradition treaties and arrangements between States Parties with regard to offences set forth in article 2 shall be deemed to be modified as between States Parties to the extent that they are incompatible with this Convention.

Article 14

1. States Parties shall afford one another the greatest measure of assistance in connec-

utredningar, straffrättsliga förfaranden eller utlämningsförfaranden som inletts med anledning av brott som anges i artikel 2, inbegripet hjälp med att tillhandahålla bevismaterial som de förfogar över och som är nödvändigt för förfarandet.

2. Konventionsparterna ska fullgöra sina skyldigheter enligt stycke 1 i överensstämmelse med de fördrag eller andra regleringar om inbördes rättslig hjälp som föreligger mellan dem. Saknas sådana fördrag eller regleringar, ska konventionsparterna bistå varandra i enlighet med sin nationella rätt.

Artikel 15

Inget av de brott som anges i artikel 2 ska med avseende på utlämning eller inbördes rättslig hjälp betraktas som ett politiskt brott, ett brott förknippat med ett politiskt brott eller ett brott inspirerat av politiska motiv. Följaktligen får en anmodan om utlämning eller inbördes rättslig hjälp som grundar sig på ett sådant brott inte avslås endast av den orsaken att den avser ett politiskt brott, ett brott förknippat med ett politiskt brott eller ett brott inspirerat av politiska motiv.

Artikel 16

Ingen bestämmelse i denna konvention ska tolkas så att utlämningsskyldighet eller skyldighet att lämna inbördes rättslig hjälp uppkommer, om den part som mottagit en begäran om utlämning för brott som anges i artikel 2 eller om inbördes rättslig hjälp avseende sådana brott har grundad anledning att anta att den har lämnats i syfte att åtala eller straffa någon med anledning av personens ras, religion, nationalitet, etniska ursprung eller politiska uppfattning eller att det av något av dessa skäl vore till men för personens ställning om begäran bifölls.

Artikel 17

1. En person som är häktad eller undergår verkställighet av en påföljd inom en konventionsparts territorium och som anmodas närvara hos en annan konventionspart för vittnesmål, identifiering eller annan hjälp i syfte att få fram bevisning för utredning av eller

tion with investigations or criminal or extradition proceedings brought in respect of the offences set forth in article 2, including assistance in obtaining evidence at their disposal necessary for the proceedings.

2. States Parties shall carry out their obligations under paragraph 1 of the present article in conformity with any treaties or other arrangements on mutual legal assistance that may exist between them. In the absence of such treaties or arrangements, States Parties shall afford one another assistance in accordance with their national law.

Article 15

None of the offences set forth in article 2 shall be regarded, for the purposes of extradition or mutual legal assistance, as a political offence or as an offence connected with a political offence or as an offence inspired by political motives. Accordingly, a request for extradition or for mutual legal assistance based on such an offence may not be refused on the sole ground that it concerns a political offence or an offence connected with a political offence or an offence inspired by political motives.

Article 16

Nothing in this Convention shall be interpreted as imposing an obligation to extradite or to afford mutual legal assistance if the requested State Party has substantial grounds for believing that the request for extradition for offences set forth in article 2 or for mutual legal assistance with respect to such offences has been made for the purpose of prosecuting or punishing a person on account of that person's race, religion, nationality, ethnic origin or political opinion or that compliance with the request would cause prejudice to that person's position for any of these reasons.

Article 17

1. A person who is being detained or is serving a sentence in the territory of one State Party whose presence in another State Party is requested for purposes of testimony, identification or otherwise providing assistance in obtaining evidence for the investiga-

åtal för brott enligt denna konvention får överföras under förutsättning

a) att personen frivilligt och välinformerad ger sitt samtycke, och

b) att bägge konventionsparters behöriga myndigheter ger sitt tillstånd, med förbehåll för villkor som parterna anser relevanta.

2. När denna artikel tillämpas

a) ska den konventionspart personen överförs till ha behörighet och skyldighet att hålla den överförda personen i fängsligt förvar, såvida inte den part personen har överförts från begär eller tillåter något annat;

b) ska den konventionspart personen överförs till ofördröjligen fullgöra sin skyldighet att återlämna personen till fängsligt förvar hos den part personen har överförts från, i enlighet med vad parternas behöriga myndigheter i förväg eller på annat sätt kommit överens om;

c) får den konventionspart personen överförs till inte kräva att den part personen har överförts från inleder ett utlämningsförfarande för att personen ska återlämnas;

d) ska den överförda personen när det gäller påföljden som verkställs hos den konventionspart personen har överförts från räknas den tid tillgodo som tillbringas i fängsligt förvar hos den part personen har överförts till.

3. Utan samtycke av den konventionspart en person i enlighet med denna artikel överförs från får personen, oavsett nationalitet, inom den parts territorium personen överförs till inte åtalas eller häktas eller bli föremål för någon annan frihetsberövande åtgärd med avseende på handlingar som har begåtts eller domar som har meddelats före personens avresa från den parts territorium personen överförs från.

Artikel 18

1. Varje konventionspart ska när den beslagtar eller på något annat sätt tar radioaktiva ämnen, anordningar eller kärnenergianläggningar i sin besittning efter att det har begåtts ett brott som anges i artikel 2

(a) vidta åtgärder för att oskadliggöra det radioaktiva ämnet, anordningen eller kärnenergianläggningen,

tion or prosecution of offences under this Convention may be transferred if the following conditions are met:

(a) The person freely gives his or her informed consent; and

(b) The competent authorities of both States agree, subject to such conditions as those States may deem appropriate.

2. For the purposes of the present article:

(a) The State to which the person is transferred shall have the authority and obligation to keep the person transferred in custody, unless otherwise requested or authorized by the State from which the person was transferred;

(b) The State to which the person is transferred shall without delay implement its obligation to return the person to the custody of the State from which the person was transferred as agreed beforehand, or as otherwise agreed, by the competent authorities of both States;

(c) The State to which the person is transferred shall not require the State from which the person was transferred to initiate extradition proceedings for the return of the person;

(d) The person transferred shall receive credit for service of the sentence being served in the State from which he or she was transferred for time spent in the custody of the State to which he or she was transferred.

3. Unless the State Party from which a person is to be transferred in accordance with the present article so agrees, that person, whatever his or her nationality, shall not be prosecuted or detained or subjected to any other restriction of his or her personal liberty in the territory of the State to which that person is transferred in respect of acts or convictions anterior to his or her departure from the territory of the State from which such person was transferred.

Article 18

1. Upon seizing or otherwise taking control of radioactive material, devices or nuclear facilities, following the commission of an offence set forth in article 2, the State Party in possession of such items shall:

(a) Take steps to render harmless the radioactive material, device or nuclear facility;

(b) säkerställa att allt kärnämne deponeras i enlighet med Internationella atomenergiorganisationens tillämpliga säkerhetsföreskrifter, och

(c) iaktta Internationella atomenergiorganisationens rekommendationer om fysiskt skydd och normer för hälsa och säkerhet.

2. Vid slutförandet av förfaranden i anslutning till brott som anges i artikel 2, eller tidigare om internationell rätt kräver det, ska det radioaktiva ämnet, anordningen eller kärnenergianläggningen efter samråd mellan respektive konventionsparter (särskilt avseende praxis om återlämnande och deponering) återlämnas till den part det tillhör, eller till den part, vars medborgare den fysiska eller juridiska person är som äger ämnet, anordningen eller anläggningen eller där personen ifråga har hemvist, eller till den part, från vars territorium det hade stulits eller på något annat lagstridigt sätt förvärvats.

3 (a) Om nationell eller internationell rätt förbjuder en konventionspart att återlämna eller att ta emot ett sådant radioaktivt ämne, en sådan anordning eller kärnenergianläggning, eller om de berörda konventionsparterna så avtalar, och om inte något annat följer av stycke 3 b, ska den part i vars besittning det radioaktiva ämnet, anordningen eller kärnenergianläggningen är fortsätta med de åtgärder som anges i stycke 1; sådant radioaktivt ämne, sådan anordning eller kärnenergianläggning får användas endast för fredliga ändamål.

3 (b) Om den konventionspart som är i besittning av det radioaktiva ämnet, anordningen eller kärnenergianläggningen enligt lag inte har rätt att ha sådant i sin besittning, ska den säkerställa att objektet så snart som möjligt överläts till en part som enligt lag får ha det i sin besittning och som i förekommande fall i samråd med parten ifråga har gett garantier i enlighet med bestämmelserna i stycke 1 om att oskadliggöra det radioaktiva ämnet, anordningen eller kärnenergianläggningen; sådant radioaktivt ämne, sådan anordning eller kärnenergianläggning får användas endast för fredliga ändamål.

4. Om det radioaktiva ämnet, anordningen eller kärnenergianläggningen som anges i stycke 1 och 2 inte hör till någon av konven-

(b) Ensure that any nuclear material is held in accordance with applicable International Atomic Energy Agency safeguards; and

(c) Have regard to physical protection recommendations and health and safety standards published by the International Atomic Energy Agency.

2. Upon the completion of any proceedings connected with an offence set forth in article 2, or sooner if required by international law, any radioactive material, device or nuclear facility shall be returned, after consultations (in particular, regarding modalities of return and storage) with the States Parties concerned to the State Party to which it belongs, to the State Party of which the natural or legal person owning such radioactive material, device or facility is a national or resident, or to the State Party from whose territory it was stolen or otherwise unlawfully obtained.

3. (a) Where a State Party is prohibited by national or international law from returning or accepting such radioactive material, device or nuclear facility or where the States Parties concerned so agree, subject to paragraph 3 (b) of the present article, the State Party in possession of the radioactive material, devices or nuclear facilities shall continue to take the steps described in paragraph 1 of the present article; such radioactive material, devices or nuclear facilities shall be used only for peaceful purposes;

(b) Where it is not lawful for the State Party in possession of the radioactive material, devices or nuclear facilities to possess them, that State shall ensure that they are placed as soon as possible in the possession of a State for which such possession is lawful and which, where appropriate, has provided assurances consistent with the requirements of paragraph 1 of the present article in consultation with that State, for the purpose of rendering it harmless; such radioactive material, devices or nuclear facilities shall be used only for peaceful purposes.

4. If the radioactive material, devices or nuclear facilities referred to in paragraphs 1 and 2 of the present article do not belong to

tionsparterna eller till någon person som är medborgare i eller har hemvist hos en part, om det inte är stulet eller på något annat lagstridigt sätt förvärvat inom en konventionsparts territorium, eller om ingen av parterna vill ta emot det i överensstämmelse med stycke 3, ska det fattas ett separat beslut om hur det ska åtgärdas efter att frågan har behandlats i samråd mellan de berörda parterna och vederbörande internationella organisationer, såvida inte annat följer av stycke 3 b

5. Vid tillämpningen av stycke 1, 2, 3 och 4 kan den konventionspart som är i besittning av det radioaktiva ämnet, anordningen eller kärnenergianläggningen be de andra parterna om bistånd och samarbete, särskilt de berörda parterna och vederbörande internationella organisationer, företrädesvis Internationella atomenergiorganisationen. Konventionsparterna och vederbörande internationella organisationer uppmanas att i största möjliga utsträckning lämna bistånd i enlighet med detta stycke.

6. De konventionsparter som i enlighet med denna artikel har varit delaktiga i att ta det radioaktiva ämnet, anordningen eller kärnenergianläggningen i besittning eller i att åtgärda det ska underrätta Internationella atomenergiorganisationens generaldirektör om hur det har åtgärdats eller deponerats. Internationella atomenergiorganisationens generaldirektör ska vidarebefordra informationen till de övriga konventionsparterna.

7. Om det i samband med brott som anges i artikel 2 sprids radioaktiva ämnen eller kärnämne i omgivningen ska inget i denna artikel på något sätt inverka på bestämmelserna i internationell rätt om ansvar vid atomskador eller på andra bestämmelser i internationell rätt.

Artikel 19

Den konventionspart, där en misstänkt åtalas, ska i enlighet med sin nationella rätt eller tillämpliga förfaranden meddela slutresultatet av förfarandet till Förenta nationernas generalsekreterare som ska vidarebefordra informationen till de andra konventionsparterna.

Artikel 20

Konventionsparterna ska samråda direkt sinsemellan eller genom Förenta nationernas

any of the States Parties or to a national or resident of a State Party or was not stolen or otherwise unlawfully obtained from the territory of a State Party, or if no State is willing to receive such items pursuant to paragraph 3 of the present article, a separate decision concerning its disposition shall, subject to paragraph 3 (b) of the present article, be taken after consultations between the States concerned and any relevant international organizations.

5. For the purposes of paragraphs 1, 2, 3 and 4 of the present article, the State Party in possession of the radioactive material, device or nuclear facility may request the assistance and cooperation of other States Parties, in particular the States Parties concerned, and any relevant international organizations, in particular the International Atomic Energy Agency. States Parties and the relevant international organizations are encouraged to provide assistance pursuant to this paragraph to the maximum extent possible.

6. The States Parties involved in the disposition or retention of the radioactive material, device or nuclear facility pursuant to the present article shall inform the Director General of the International Atomic Energy Agency of the manner in which such an item was disposed of or retained. The Director General of the International Atomic Energy Agency shall transmit the information to the other States Parties.

7. In the event of any dissemination in connection with an offence set forth in article 2, nothing in the present article shall affect in any way the rules of international law governing liability for nuclear damage, or other rules of international law.

Article 19

The State Party where the alleged offender is prosecuted shall, in accordance with its national law or applicable procedures, communicate the final outcome of the proceedings to the Secretary-General of the United Nations, who shall transmit the information to the other States Parties.

Article 20

States Parties shall conduct consultations with one another directly or through the Sec-

generalsekreterare, i förekommande fall med bistånd av internationella organisationer, för att säkerställa att denna konvention genomförs effektivt.

Artikel 21

Konventionsparterna ska fullgöra sina förpliktelser enligt denna konvention på ett sätt som är förenligt med principerna om staters suveräna likställighet och territoriella integritet samt med principen om nonintervention.

Artikel 22

Ingen bestämmelse i denna konvention berättigar en konventionspart att utöva domsrätt inom en annan parts territorium eller att fullgöra uppgifter som enligt den andra partens nationella lagstiftning uteslutande är förbehållna dess egna myndigheter.

Artikel 23

1. Varje tvist mellan två eller flera konventionsparter angående tolkningen eller tillämpningen av denna konvention som inte kan lösas i samråd inom rimlig tid ska på begäran av någon av dem hänskjutas till skiljedom. Om parterna inom sex månader efter det att begäran om skiljedom framställts inte kan enas om utformningen av skiljedomsförfarandet, kan endera parten hänskjuta tvisten till Internationella domstolen genom ansökan i enlighet med domstolens stadga.

2. Varje konventionspart får vid undertecknande, ratifikation, godtagande eller godkännande av denna konvention eller vid anslutning till den förklara att den inte anser sig bunden av stycke 1. Övriga konventionsparter blir inte bundna av stycke 1 gentemot en part som har gjort ett sådant förbehåll.

3. En konventionspart som har gjort ett förbehåll enligt stycke 2 i denna artikel får när som helst återta det genom en underrättelse till Förenta Nationernas generalsekreterare.

Artikel 24

1. Denna konvention ska stå öppen för undertecknande av alla stater från och med den

Secretary-General of the United Nations, with the assistance of international organizations as necessary, to ensure effective implementation of this Convention.

Article 21

The States Parties shall carry out their obligations under this Convention in a manner consistent with the principles of sovereign equality and territorial integrity of States and that of non-intervention in the domestic affairs of other States.

Article 22

Nothing in this Convention entitles a State Party to undertake in the territory of another State Party the exercise of jurisdiction and performance of functions which are exclusively reserved for the authorities of that other State Party by its national law.

Article 23

1. Any dispute between two or more States Parties concerning the interpretation or application of this Convention which cannot be settled through negotiation within a reasonable time shall, at the request of one of them, be submitted to arbitration. If, within six months of the date of the request for arbitration, the parties are unable to agree on the organization of the arbitration, any one of those parties may refer the dispute to the International Court of Justice, by application, in conformity with the Statute of the Court.

2. Each State may, at the time of signature, ratification, acceptance or approval of this Convention or accession thereto, declare that it does not consider itself bound by paragraph 1 of the present article. The other States Parties shall not be bound by paragraph 1 with respect to any State Party which has made such a reservation.

3. Any State which has made a reservation in accordance with paragraph 2 of the present article may at any time withdraw that reservation by notification to the Secretary-General of the United Nations.

Article 24

1. This Convention shall be open for signature by all States from 14 September 2005

14 september 2005 till och med den 31 december 2006 i Förenta nationernas högkvarter i New York.

2. Denna konvention ska ratificeras, godtas eller godkännas. Ratifikations-, godtagande- eller godkännandeinstrumenten ska deponeras hos Förenta nationernas generalsekreterare.

3. Denna konvention ska stå öppen för anslutning av alla stater. Anslutningsinstrumenten ska deponeras hos Förenta nationernas generalsekreterare.

Artikel 25

1. Denna konvention träder i kraft den trettionde dagen efter den dag då det tjugooandra ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrumentet deponerades hos Förenta Nationernas generalsekreterare.

2. För varje konventionspart som ratificerar, godtar, godkänner eller ansluter sig till konventionen efter det att det tjugooandra ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrumentet har deponerats träder konventionen i kraft den trettionde dagen efter den dag då staten i fråga deponerade sitt ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument.

Artikel 26

1. Varje konventionspart får föreslå ändringar till konventionen. Ändringsförslag ska föreläggas depositarien, som omedelbart ska vidarebefordra dem till alla parter.

2. Om majoriteten av konventionsparterna ber depositarien sammankalla en konferens för att behandla ändringsförslagen ska depositarien kalla alla parter till en sådan konferens. Konferensen får inledas tidigast tre månader efter kallelsen.

3. Konferensen ska med alla medel sträva efter att anta ändringarna enhälligt. Om detta inte lyckas ska ändringarna godkännas med en majoritet om två tredjedelar av alla konventionsparter. Depositarien ska genast till alla parter förmedla de ändringar konferensen har antagit.

4. En ändring som har antagits i enlighet med stycke 3 ska för varje konventionspart som har deponerat sitt ratifikations-, godtagande- eller godkännandeinstrument om änd-

until 31 December 2006 at United Nations Headquarters in New York.

2. This Convention is subject to ratification, acceptance or approval. The instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

3. This Convention shall be open to accession by any State. The instruments of accession shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

Article 25

1. This Convention shall enter into force on the thirtieth day following the date of the deposit of the twenty-second instrument of ratification, acceptance, approval or accession with the Secretary-General of the United Nations.

2. For each State ratifying, accepting, approving or acceding to the Convention after the deposit of the twenty-second instrument of ratification, acceptance, approval or accession, the Convention shall enter into force on the thirtieth day after deposit by such State of its instrument of ratification, acceptance, approval or accession.

Article 26

1. A State Party may propose an amendment to this Convention. The proposed amendment shall be submitted to the depositary, who circulates it immediately to all States Parties.

2. If the majority of the States Parties request the depositary to convene a conference to consider the proposed amendments, the depositary shall invite all States Parties to attend such a conference to begin no sooner than three months after the invitations are issued.

3. The conference shall make every effort to ensue amendments are adopted by consensus. Should this not be possible, amendments shall be adopted by a two-thirds majority of all States Parties. Any amendment adopted at the conference shall be promptly circulated by the depositary to all States Parties.

4. The amendment adopted pursuant to paragraph 3 of the present article shall enter into force for each State Party that deposits its instrument of ratification, acceptance, ac-

ringen träda i kraft den trettionde dagen efter den dag då två tredjedelar av konventionsparterna har deponerat vederbörande instrument. Därefter träder ändringen för varje part i kraft den trettionde dagen efter den dag, då ifrågasvarande part har deponerat vederbörande instrument.

Artikel 27

1. En konventionspart får frånträda denna konvention genom skriftlig underrättelse till Förenta nationernas generalsekreterare.

2. Frånträdet träder i kraft ett år efter den dag då Förenta nationernas generalsekreterare har tagit emot underrättelsen.

Artikel 28

Originalen till denna konvention, vars arabiska, engelska, franska, kinesiska, ryska och spanska texter är lika giltiga, ska deponeras hos Förenta nationernas generalsekreterare som ska överlämna bestyrkta kopior till alla parter.

TILL BEVIS HÄRPÅ har undertecknade, därtill vederbörligen bemyndigade av sina regeringar, undertecknat denna konvention som öppnades för undertecknande i New York den 14 september 2005.

cession or approval of the amendment on the thirtieth day after the date on which two thirds of the States Parties have deposited their relevant instrument. Thereafter, the amendment shall enter into force for any State Party on the thirtieth day after the date on which that State deposits its relevant instrument.

Article 27

1. Any State Party may denounce this Convention by written notification to the Secretary-General of the United Nations.

2. Denunciation shall take effect one year following the date on which notification is received by the Secretary-General of the United Nations.

Article 28

The original of this Convention, of which the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish texts are equally authentic, shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations, who shall send certified copies thereof to all States.

IN WITNESS WHEREOF, the undersigned, being duly authorized thereto by their respective Governments, have signed this Convention, opened for signature at United Nations Headquarters in New York on 14 September 2005.